

Bruxelles, 30 noiembrie 2018
(OR. en)

14784/18

**Dosar interinstituțional:
2016/0190(CNS)**

JUSTCIV 292

NOTĂ

Sursă:	Președinția
Destinatar:	Consiliul
Nr. doc. Csie:	10767/16
Subiect:	Propunere de regulament al Consiliului privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie matrimonială și în materia autorității părintești și privind răpirea internațională de copii (reformare) - Abordare generală

I. SITUAȚIA ACTUALĂ

1. Prin scrisoarea din 30 iunie 2016, Comisia a transmis Consiliului și Parlamentului European o propunere de regulament al Consiliului privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie matrimonială și în materia autorității părintești și privind răpirea internațională de copii (reformare) („reformare a Regulamentului Bruxelles IIa”).

2. Propunerea de reformare a Regulamentului Bruxelles Iia face obiectul procedurii legislative speciale prevăzute la articolul 81 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și necesită întrunirea unanimității în cadrul Consiliului.
3. Parlamentul European și-a formulat avizul cu privire la propunerea Comisiei la 18 ianuarie 2018. În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, Parlamentul European trebuie să fie consultat din nou ori de câte ori textul adoptat în final, apreciat în ansamblul său, se îndepărtează în esență de textul propunerii Comisiei cu privire la care Parlamentul fusese deja consultat, cu excepția cazurilor în care modificările corespund în esență dorinței exprimate de Parlament.
4. Comitetul Economic și Social European și-a formulat avizul cu privire la propunerea Comisiei la 26 ianuarie 2017.
5. Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor și-a dat avizul privind propunerea Comisiei la 15 februarie 2018.
6. În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit și Irlanda și-au notificat intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea propunerii de reformare a Regulamentului Bruxelles Iia.
7. În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu va participa la adoptarea propunerii de reformare a Regulamentului Bruxelles Iia, acest act nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

II. FINALIZAREA REFORMĂRII

8. De la începutul negocierilor din 2016, Consiliul a examinat în mod periodic propunerea de reformare a Regulamentului Bruxelles IIa și a furnizat orientări pentru lucrările cu privire la propunere. Consiliul a organizat dezbateri de orientare cu privire la următoarele părți esențiale ale propunerii: ascultarea copilului (iunie 2017), abolirea procedurii de exequatur (decembrie 2017), consolidarea rolului autorităților centrale (martie 2018), precum și plasarea copilului într-un alt stat membru, circulația măsurilor provizorii, inclusiv asigurătorii, și calea de urmat în ceea ce privește modalitatea de abolire completă a procedurii de exequatur (iunie 2018). Aceste dezbateri au pregătit terenul pentru viitoarele lucrări cu privire la propunerea de reformare a regulamentului.
9. Discuțiile au permis înregistrarea unor progrese însemnate cu privire la chestiuni importante la nivel tehnic. Prin urmare, Președinția consideră că este oportună adoptarea de către Consiliu a unei abordări generale cu privire la textul articolelor și al celor mai importante considerente ale propunerii de regulament, fără a aduce atingere finalizării unor aspecte de natură tehnică sau de redactare legate de finalizarea considerentelor și a anexelor.
10. Ținând seama de cerința unanimității și de principiul „nu există niciun acord în absența unui acord total”, Președinția transmite Consiliului prezenta propunere de compromis în vederea obținerii unui acord între toate statele membre.
11. Elementele textului de compromis trebuie considerate drept un pachet general care are drept scop stabilirea unor noi norme mai simple și mai eficiente de utilizat de copii și de familiile lor, precum și de practicieni. Compromisul oferă, de asemenea, un echilibru delicat între diferitele poziții ale statelor membre, favorizând totodată încrederea reciprocă între ele.

III. ELEMENTELE PRINCIPALE ALE PACHETULUI DE COMPROMIS

A – Abolirea completă a procedurii de exequatur pentru hotărârile în materia autorității părintești

12. Consiliul JAI a convenit în decembrie 2017 asupra abolirii procedurii de exequatur pentru toate hotărârile în materia autorității părintești, sub rezerva introducerii unor garanții adecvate. Finalizarea abolirii procedurii de exequatur va economisi timp și bani pentru cetățeni atunci când o hotărâre trebuie să circule. Acest lucru este deosebit de important în special în cazurile transfrontaliere legate de copii, în care factorul timp este esențial.
13. Prin urmare, hotărârile în materia autorității părintești care sunt executorii în statul membru în care au fost pronunțate ar trebui să fie executorii într-un alt stat membru fără să fie necesară încuviințarea executării. Garanțiile legate de abolirea procedurii de exequatur vor fi cuprinse în motivele de refuz al recunoașterii și al executării, care sunt: ordinea publică, caracterul ireconciliabil, lipsa notificării sau a comunicării eficiente în cazurile de pronunțări în lipsă, lipsa posibilității titularilor autorității părintești de a fi ascultați, lipsa posibilității copilului de a fi ascultat și nerespectarea procedurii de consultare pentru plasamentele transfrontaliere. La fel ca în temeiul regulamentului actual, se lasă la latitudinea dreptului național dacă aceste motive pot fi formulate de o parte sau invocate din oficiu, după cum se prevede de dreptul național.
14. Din noile norme ar trebui să reiasă în mod clar că acele hotărâri în materia autorității părintești care se bucură de un tratament special în ceea ce privește circulația lor transfrontalieră ar rămâne în continuare „privilegiate”, sub rezerva unor garanții adecvate. Președinția consideră că o soluție de compromis ar trebui să se bazeze pe situația actuală, care prevede acordarea unui tratament special hotărârilor prin care se acordă dreptul de vizită și hotărârilor prin care se dispune înapoierea unui copil în temeiul așa-numitului „mecanism prevalent”.

15. Un certificat obligatoriu din punct de vedere juridic ar însoți astfel de hotărâri „privilegiate”, acest certificat putând fi corectat sau retras în statul membru de origine în cazul în care a fost eliberat în mod neîntemeiat. Această posibilitate de a contesta certificatul în statul său membru de origine ar consolida dreptul la apărare și ar promova încrederea reciprocă între statele membre. Numai caracterul ireconciliabil ar putea fi invocat împotriva recunoașterii și executării în statul membru în care sunt solicitate.

B – Armonizarea anumitor norme pentru procedura de executare

16. Președinția consideră că procedura de executare a hotărârilor judecătorești pronunțate într-un alt stat membru ar trebui, în principiu, să continue să fie reglementată de dreptul statului membru de executare, indiferent de natura măsurilor utilizate pentru executare, fie că este vorba de amenzi sau de alte măsuri coercitive. Cu toate acestea, unele norme minime armonizate cu privire la modalitatea de a trata o modificare semnificativă a circumstanțelor care a apărut după pronunțarea hotărârii par să fie esențiale pentru consolidarea unui sistem de liberă circulație a hotărârilor în acest domeniu. Astfel de norme ar trebui, prin urmare, să includă un anumit număr de motive armonizate pentru suspendarea sau refuzarea executării în sine în statul membru de executare. Acest lucru ar garanta că executarea poate fi refuzată sau suspendată în toate statele membre în general în aceleași condiții și, prin urmare, ar spori securitatea juridică pentru toți părinții și copiii acestora. Această abordare nu ar exclude aplicarea motivelor naționale de refuz care sunt compatibile cu prezentul regulament și se referă în principal la condițiile de formă din dreptul și procedura națională de executare.

C – Norme clare cu privire la posibilitatea copilului de a-și exprima opinia

17. Ar trebui inclusă o dispoziție specifică de instituire a obligativității de a acorda copilului posibilitatea de a-și exprima opinia. Această dispoziție ar preciza că unui copil care este capabil să își formeze o opinie proprie îi este acordată o posibilitate reală și efectivă de a-și exprima opinia în chestiunile transfrontaliere care intră sub incidența regulamentului. În cazul în care copilul și-a exprimat opinia, instanța, în conformitate cu dreptul și procedurile naționale, ar trebui să ia în considerare în mod corespunzător opinia copilului în funcție de vârsta și maturitatea acestuia. Aceasta nu modifică principiul fundamental al respectării interesului superior al copilului în materia autorității părintești, dar stabilește faptul că copilul nu este un simplu obiect al procedurilor. Modalitățile concrete ale felului în care copilul ar trebui să fie ascultat sunt lăsate la latitudinea dreptului și procedurilor naționale, fără ca instanțele dintr-un alt stat membru să aibă vreo posibilitate de a revizui aceste modalități.
18. Obligația de a oferi copilului care este capabil să-și formeze propria opinie o posibilitate reală și efectivă de a-și exprima părerea nu este, totuși, absolută. În cazul în care unui copil nu i-a fost oferită posibilitatea de a-și exprima opinia, recunoașterea și executarea unei hotărâri judecătorești în materia autorității părintești poate fi refuzată, cu excepția cazului în care procedura se referă numai la bunurile copilului, în cazul în care ascultarea nu este impusă de obiectul cauzei sau în cazul în care au existat motive serioase pentru neascultarea copilului, ținând seama, în special, de gradul de urgență al cauzei.

D – Norme mai clare privind plasarea unui copil într-un alt stat membru

19. Plasarea unui copil într-un alt stat membru va continua să facă obiectul unei proceduri de consultare pentru obținerea consimțământului. Totuși, Președinția consideră încă necesară clarificarea domeniului de aplicare al normelor privind plasările transfrontaliere: plasarea ca măsură educativă în urma unui comportament deviant al copilului ar trebui, de asemenea, să intre în sfera acestei proceduri, în timp ce continuă să fie exclusă plasarea – fie cu scop educativ, fie cu caracter punitiv – dispusă ca urmare a unui act al copilului care ar putea reprezenta un act pasibil de pedeapsă în temeiul dreptului penal național dacă ar fi fost comis de un adult, indiferent dacă, în cazul specific, acesta ar putea atrage o condamnare. Plasările cu părinții (sau, în cazul în care și în măsura în care acest lucru a fost notificat de statul membru în care copilul poate fi plasat, cu alte rude apropiate) nu ar trebui să fie între în sfera acestei proceduri. Președinția ia act de faptul că regulamentul ar putea facilita schimbul de informații, după caz, pentru a identifica și colecta informații despre rudele sau alte persoane care ar putea fi adecvate pentru a asigura îngrijirea copilului a cărui plasare într-un centru de plasament sau într-o familie substitutivă este avută în vedere. În plus, Președinția consideră că sunt necesare norme procedurale mai clare: noile norme vor include un termen de trei luni pentru acordarea sau refuzarea aprobării. Noile norme nu împiedică statele membre să mențină sau să încheie acorduri și înțelegeri transfrontaliere care simplifică procedura de consultare pentru obținerea aprobării, în cadrul relațiilor lor reciproce.

E – Norme mai clare privind circulația actelor autentice și a acordurilor

20. Având în vedere numărul din ce în ce mai mare de state membre care permit acorduri extrajudiciare privind separarea de drept și divorțul sau în materia autorității părintești, textul de compromis al Președinției clarifică faptul că circulația unor astfel de acte autentice și acorduri constituie o chestiune orizontală și ar trebui să fie facilitată, sub rezerva anumitor garanții. Întrucât regulamentul nu ar trebui să permită libera circulație a unor simple acorduri private, soluția ar trebui să fie permiterea circulației numai dacă o autoritate aparținând fiecărui sistem național a întocmit sau a înregistrat în mod formal actul autentic sau a înregistrat acordul. Este esențial ca circulația să poată avea loc numai atunci când a fost verificată în statul membru de origine competența statului membru ale cărui autorități au întocmit sau au înregistrat în mod formal actele autentice sau au înregistrat acordurile. În plus, trebuie să fie eliberat certificatul relevant. În cele din urmă, garanții suplimentare, cum ar fi ordinea publică, ar trebui aplicate drept motiv de refuz al recunoașterii sau al executării.

F – Norme mai clare în cazurile de răpire de copii în interiorul UE

21. Circulația hotărârilor judecătorești prin care se dispune înapoierea copilului în temeiul Convenției de la Haga din 1980 este inclusă în reformare în cadrul normelor generale privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești. Alte decizii de înapoiere pronunțate ca urmare a aplicării „mecanismului prevalent” continuă să circule ca hotărâri „privilegiate” în temeiul normelor speciale privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești. Textul de compromis al Președinției prevede totuși că acest mecanism ar trebui limitat la hotărârile pe fond în materia dreptului de încredințare care implică înapoierea unui copil și au fost pronunțate în statul membru al (fostei) reședințe obișnuite a copilului, după ce o hotărâre prin care se refuză înapoierea copilului a fost pronunțată în alt stat membru, pe baza numai a anumitor motive de refuz, astfel cum se prevede în Convenția de la Haga din 1980. Această modificare ar clarifica normele aplicabile în cazurile de răpire de copii în interiorul UE și relația cu Convenția de la Haga din 1980.
22. În plus, reformarea include termene clare și realiste pentru instanțele care se ocupă de cazurile de răpire de copii în orice etapă a procedurilor, în modul cel mai rapid. Soluționării alternative a litigiilor i se acordă un loc mai vizibil, acolo unde este adecvat, pentru a facilita soluții care valorifică autonomia părților și contribuie la obținerea unor acorduri durabile.
23. Pentru a reduce la minimum eventualele riscuri pentru integritatea fizică și psihică a copilului, în cadrul procedurilor privind răpirile pot fi dispuse măsuri adecvate de protecție, inclusiv pentru a asigura contacte între părintele lăsat în urmă și copil în cursul acestor proceduri, în cazul în care acest lucru este în interesul superior al acestuia, și măsuri destinate să reducă la minimum un risc grav de vătămare fizică sau psihică la care ar putea fi expus copilul în caz de înapoiere.

IV. CONCLUZII

24. În acest context, miniștrii sunt invitați să își exprime opiniile cu privire la următoarele aspecte:

- (a) aprobarea, sub forma unui pachet de compromis, a abordării generale care figurează în anexa la prezenta notă;
- (b) precizarea că restul considerentelor și anexele la regulament vor fi finalizate la nivel tehnic cât mai curând posibil după reuniunea Consiliului.

În comparație cu propunerea Comisiei, modificările/adăugirile în anexă sunt indicate prin **caractere aldine**, iar eliminările sunt marcate cu „(...)”. Considerentele din notele de subsol nu sunt marcate prin nimic.

Propunere de
regulament al Consiliului
privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie matrimonială și în materia
autorității părintești și privind răpirea internațională de copii
(reformare)

[...]

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică (...) materiilor civile¹ privind:

¹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În acest scop, Uniunea trebuie să adopte, printre altele, măsuri în domeniul cooperării judiciare în materie civilă cu incidență transfrontalieră, în special atunci când acestea sunt necesare pentru buna funcționare a pieței interne. Noțiunea «materie civilă» ar trebui să fie interpretată în mod autonom, în conformitate cu jurisprudența consacrată a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Această noțiune ar trebui să fie considerată o noțiune autonomă, care trebuie interpretată prin referire, pe de o parte, la obiectivele și la sistemul prezentului regulament și, pe de altă parte, la principiile generale care reies din ansamblul sistemelor juridice naționale. Prin urmare, noțiunea «materie civilă» ar trebui interpretată în sensul că aceasta poate cuprinde chiar măsuri care, din punctul de vedere al sistemului juridic al unui stat membru, ar putea ține de dreptul public. Aceasta ar trebui să acopere, în special, toate cererile, măsurile sau deciziile în materia «autorității părintești» în sensul prezentului regulament, în conformitate cu obiectivele sale.”

- (a) divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei;
 - (b) atribuirea, exercitarea, delegarea, retragerea totală sau parțială a autorității părintești.
- (2) Materiile prevăzute la litera (b) a alineatului (1)(...) pot include în special:
- (a) încredințarea și dreptul de vizită;
 - (b) tutela, curatela și instituțiile similare;
 - (c) desemnarea și atribuțiile oricărei persoane sau oricărui organism însărcinat să se ocupe de persoana sau bunurile copilului, să-l reprezinte sau să-l asiste;
 - (d) plasarea copilului într-un (...) centru de plasament sau **în îngrijire** într-o familie substitutivă;²
 - (e) măsurile de protecție a copilului privind administrarea, conservarea sau dispoziția cu privire la bunurile copilului.

² Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Orice plasare a copilului într-o familie substitutivă – și anume, cu unul sau mai mulți indivizi – sau într-un centru de plasament, de exemplu, într-un orfelinat sau într-o casă de copii, într-un alt stat membru, ar trebui să se încadreze în domeniul de aplicare al prezentului regulament, în afara cazului în care aceasta este exceptată în mod expres, cum ar fi cazul plasării în vederea adopției sau cel al plasării cu un părinte sau cu orice altă rudă apropiată, astfel cum a fost declarată de statul membru de primire. În consecință, și «plasarea cu scop educativ» dispusă de o instanță sau stabilită de o autoritate competentă cu acordul părinților sau al copilului sau la cererea acestora ca urmare a comportamentului deviant al copilului ar trebui să fie inclusă. Nu ar trebui să fie exclusă decât plasarea – fie cu scop educativ, fie cu caracter punitiv - dispusă sau stabilită ca urmare a unui act al copilului care ar putea reprezenta un act pasibil de pedeapsă în temeiul dreptului penal dacă ar fi fost comis de un adult, indiferent dacă, în cazul specific, acesta ar putea atrage o condamnare.”

(2a) Capitolele III și VI din prezentul regulament se aplică în ceea ce privește deplasarea sau reținerea ilicită a unui copil care implică mai mult de un stat membru, în completarea Convenției de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (denumită în continuare „Convenția de la Haga din 1980”). Capitolul IV din prezentul regulament se aplică în cazul hotărârilor prin care se dispune înapoierea unui copil într-un alt stat membru în temeiul Convenției de la Haga din 1980 care trebuie executate într-un alt stat membru decât statul membru în care a fost pronunțată hotărârea.³

(3) Prezentul regulament nu se aplică:

- (a) stabilirii sau contestării filiației;
- (b) hotărârii privind adopția și măsurilor premergătoare acesteia, precum și desfacerea și declararea nulității adopției;
- (c) numelui și prenumelui copilului;
- (d) emancipării;
- (e) obligației de întreținere;
- (f) actelor fiduciare și succesiunilor;
- (g) măsurilor luate ca urmare a faptelor penale săvârșite de copii⁴.

³ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Deși procedurile de înapoiere efectuate în temeiul Convenției de la Haga din 1980 nu sunt proceduri pe fond în materia autorității părintești, hotărârile prin care se dispune înapoierea unui copil în temeiul Convenției de la Haga din 1980 ar trebui să fie recunoscute și executate în temeiul capitolului IV din prezentul regulament în cazul în care trebuie să fie executate în alt stat membru ca urmare a unei noi răpiri după ce a fost dispusă înapoierea. În plus, alte capitole din prezentul regulament ar trebui să continue să se aplice cu privire la alte aspecte în situații de deplasare sau de reținere ilicită a unui copil, de exemplu dispozițiile în materie de competență în ceea ce privește instanța din statul membru al reședinței obișnuite, precum și dispozițiile privind recunoașterea și executarea în ceea ce privește orice măsură dispusă de respectiva instanță.”

⁴ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 2.

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:

(...)(a) „(...) **instanță**” înseamnă orice (...) autoritate din (...) **orice** stat membru(...) competentă în materiile care intră sub incidența domeniului de aplicare al prezentului regulament;

(...)

(...)(b) „hotărâre” înseamnă o **hotărâre**⁵ a unei instanțe dintr-un stat membru, inclusiv o decizie, o sentință sau o ordonanță (...), **prin care se dispune** divorțul, separarea de drept (...) **sau** anularea (...) unei căsătorii sau care privește materia autorității părintești;

⁵ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, termenului «instanță» ar trebui să i se atribuie un înțeles larg, astfel încât să cuprindă nu numai instanțele care exercită atribuții judiciare, ci și autorități administrative sau alte autorități, cum ar fi notarii, care își exercită competența în anumite chestiuni în materie matrimonială sau în materia autorității părintești. Toate instanțele, astfel cum sunt definite în prezentul regulament, ar trebui să intre sub incidența normelor în materie de competență prevăzute în prezentul regulament.

Orice acord aprobat de instanță în urma examinării fondului în conformitate cu dreptul și cu procedurile naționale ar trebui să fie recunoscut sau executat ca o «hotărâre». Alte acorduri care dobândesc efecte juridice obligatorii în statul membru de origine în urma unei intervenții formale a unei autorități publice sau a unei alte autorități, astfel cum a fost comunicată Comisiei de un stat membru în acest scop, ar trebui să fie executate în alte state membre în conformitate cu dispozițiile specifice din prezentul regulament privind actele autentice și acordurile.”

În sensul capitolului IV, termenul „hotărâre” include:

- (i) o hotărâre pronunțată într-un stat membru prin care se dispune înapoierea unui copil într-un alt stat membru în temeiul Convenției de la Haga din 1980 și care trebuie executate într-un alt stat membru decât statul membru în care a fost pronunțată hotărârea;**
- (ii) măsurile provizorii, inclusiv cele asigurătorii, dispuse de o instanță care, în temeiul prezentului regulament, este competentă să soluționeze cauza pe fond sau măsurile dispuse în conformitate cu articolul 25 alineatul (4) coroborat cu articolul 14.**

În sensul capitolului IV, termenul „hotărâre” nu include măsurile provizorii, inclusiv cele asigurătorii, care au fost dispuse de o astfel de instanță fără ca pârâtul să fi fost citat să se prezinte, cu excepția cazului în care hotărârea care conține măsura este notificată pârâtului înainte de executare.

(b1) „act autentic” înseamnă un document care a fost întocmit sau înregistrat în mod oficial ca act autentic în orice stat membru referitor la materiile care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament și al cărui caracter autentic:

- (i) se referă la semnătura și conținutul actului și**
- (ii) a fost stabilit de o autoritate publică sau de o altă autoritate abilitată în acest sens⁶. Statele membre comunică aceste autorități Comisiei în conformitate cu articolul 81;**

⁶ Termenul „abilitare” menționat la litera (b1) punctul (ii) trebuie interpretat în mod autonom, în conformitate cu definiția „actului autentic” folosită în mod orizontal în alte instrumente ale UE (precum Regulamentul privind obligațiile de întreținere, Regulamentul privind succesiunile sau Regulamentul Bruxelles I reformat) și având în vedere scopul prezentului regulament.

(b2) „acord” înseamnă, în sensul capitolului IV, un document care nu este un act autentic, care a fost încheiat de părți în materiile care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament și care a fost înregistrat de o autoritate publică⁷, astfel cum a fost comunicată Comisiei de un stat membru în acest scop, în conformitate cu articolul 81;

(...)(c) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care în care (...) a fost pronunțată hotărârea, a fost întocmit sau înregistrat în mod oficial actul autentic sau a fost înregistrat acordul;

(...)(d) „stat membru de executare” înseamnă statul membru în care se solicită executarea hotărârii, a actului autentic sau a acordului;

⁷ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Prezentul regulament nu ar trebui să permită libera circulație a unor simple acorduri private. Cu toate acestea, ar trebui să circule acordurile care nu sunt nici hotărâre, nici act autentic, dar au fost înregistrate de o autoritate publică competentă să facă acest lucru. Astfel de autorități publice pot include notari care înregistrează acorduri, chiar și atunci când exercită o profesie liberală.”

- (...)(e) „copil” înseamnă orice persoană cu vârsta mai mică de 18 ani⁸;
- (...)(f) „autoritate părintească” înseamnă ansamblul drepturilor și obligațiilor conferite unei persoane fizice sau unei persoane juridice în temeiul unei hotărâri, al unui act cu putere de lege sau al unui acord în vigoare privind persoana sau bunurile unui copil, inclusiv încredințarea și dreptul de vizită;
- (...)(g) „titular al autorității părintești” înseamnă orice persoană, instituție ori alt organism care exercită autoritatea părintească față de un copil;

⁸

Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor copiilor cu vârsta de până la 18 ani, la fel precum Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor (denumită în continuare „Convenția de la Haga din 1996”), chiar și în cazurile în care, încă înaintea împlinirii acestei vârste, copiii au dobândit capacitate de exercițiu în temeiul legii lor personale, de exemplu pe baza emancipării ca urmare a căsătoriei. Acest lucru ar trebui să evite suprapunerea cu domeniul de aplicare al Convenției de la Haga din 13 ianuarie 2000 privind protecția internațională a adulților, care se aplică persoanelor cu vârsta mai mare de 18 ani, și, în același timp, ar trebui să prevină existența unor lacune între cele două instrumente. Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (denumită în continuare „Convenția de la Haga din 1980”), și, prin urmare, dispozițiile capitolului III din prezentul regulament, care completează aplicarea Convenției de la Haga din 1980 în relațiile dintre statele membre, ar trebui să continue să se aplice în ceea ce privește copiii în vârstă de până la 16 ani.”

(...)(h) „încredințare” (...) **include** drepturile și obligațiile privind îngrijirea persoanei unui copil **și**, în special, dreptul de a decide asupra locului său de reședință (...)⁹;

(...)(i) „drept de vizită” înseamnă dreptul de a vizita un copil, inclusiv dreptul de a duce copilul pentru o perioadă limitată într-un alt loc decât cel al reședinței sale obișnuite;

(...)(j) „deplasare sau reținere ilicită a unui copil” înseamnă deplasarea sau reținerea unui copil în cazul în care:

(...)(i) a avut loc o încălcare adusă încredințării dobândite printr-o hotărâre, printr-un act cu putere de lege sau printr-un acord în vigoare în temeiul legislației statului membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau reținerii sale și

(...)(ii) încredințarea a fost exercitată efectiv, singur sau împreună, în momentul deplasării sau reținerii, sau ar fi fost exercitată astfel dacă nu ar fi survenit aceste evenimente.

(2) În sensul articolelor [3, 6, 10a, 12, 12a, 31/47e, 42/47q, 59, 72 și 80], noțiunea „domiciliu” înlocuiește noțiunea „cetățenie” în ceea ce privește Irlanda și Regatul Unit și are același înțeles ca cel din cadrul fiecăruia dintre sistemele juridice ale acestor state membre.

⁹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În sensul prezentului regulament, ar trebui să se considere că unei persoane i-a fost «încredințat» un copil în situațiile în care, în temeiul unei hotărâri, al unui act cu putere de lege sau al unui acord în vigoare conform legislației statului membru în care copilul își are reședința obișnuită, un titular al autorității părintești nu poate decide cu privire la locul de reședință al copilului fără consimțământul respectivei persoane, indiferent de termenii folosiți în dreptul intern. În unele sisteme care mențin termenii „încredințare” și „vizită”, este posibil ca părintele căruia nu i s-a încredințat minorul să aibă în fapt responsabilități importante în ceea ce privește decizii referitoare la copil care depășesc sfera unui simplu drept de vizită.”

CAPITOLUL II

COMPETENȚA ÎN MATERIE MATRIMONIALĂ
ȘI ÎN MATERIA AUTORITĂȚII PĂRINTEȘTI

SECȚIUNEA 1

DIVORȚ, SEPARARE DE DREPT ȘI ANULARE A CĂSĂTORIEI

Articolul 3

Competență de fond

(...) Sunt competente să hotărască în problemele privind divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei (...) **instanțele** din statul membru:

(a) pe teritoriul căruia se află:

(i) reședința obișnuită a soților, (...)

(ii) ultima reședință obișnuită a soților în condițiile în care unul dintre ei încă locuiește acolo, (...)

(iii) reședința obișnuită a pârâtului, (...)

(iv) în caz de cerere comună, reședința obișnuită a unuia dintre soți, (...)

(v) reședința obișnuită a reclamantului în cazul în care acesta a locuit acolo cel puțin un an imediat înaintea introducerii cererii sau

(vi) reședința obișnuită a reclamantului în cazul în care acesta a locuit acolo cel puțin șase luni imediat înaintea introducerii cererii și este resortisant al statului membru respectiv
(...) **sau**

(b) de cetățenie a celor doi soți (...).

(...)

Articolul 4

Cererea reconvențională

Instanța (...) în fața căreia se desfășoară procedura în temeiul articolului 3 este competentă, de asemenea, pentru soluționarea cererii reconvenționale, în măsura în care respectiva cerere intră sub incidența domeniului de aplicare al prezentului regulament.

Articolul 5

Transformarea separării de drept în divorț

Fără a aduce atingere articolului 3, (...) **instanța** dintr-un stat membru care a pronunțat o hotărâre privind separarea de drept este competentă, de asemenea, să transforme această hotărâre în divorț, în cazul în care dreptul acestui stat membru prevede aceasta.

Articolul 6

Competență reziduală

- (1) **Sub rezerva alineatului (2)**, în cazul în care nicio (...) **instanță** dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolelor 3, 4 și 5, competența este stabilită, în fiecare stat membru, de dreptul respectivului stat (...).
- (2) (...) **Un soț care:**
 - (a) are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru sau
 - (b) (...) este resortisant al unui stat membru (...)nu poate fi chemat în judecată în fața instanțelor judecătorești dintr-un alt stat membru decât în temeiul articolelor 3, 4 și 5.
- (3) Orice resortisant al unui stat membru care își are reședința obișnuită pe teritoriul unui alt stat membru poate să invoce, ca și cetățenii acestui stat (...), normele de competență aplicabile în acest stat (...) împotriva unui pârât care nu își are reședința obișnuită într-un stat membru și (...) **nu are cetățenia acestuia.**

SECȚIUNEA 2
AUTORITATEA PĂRINTEASCĂ

Articolul 7

Competență de fond

- (1) **Instanțele** (...) dintr- un stat membru sunt competente în materia autorității părintești privind un copil care are reședința obișnuită în acest stat membru **la momentul sesizării instanței**.
- (2) **Alineatul (1) se aplică sub rezerva dispozițiilor articolelor 8-10a.**

Articolul 8

Menținerea competenței în ceea ce privește dreptul de vizită

- (1) În cazul în care copilul se mută în mod legal dintr-un stat membru în altul și dobândește o nouă reședință obișnuită în acesta din urmă, **instanțele** (...) din statul membru al fostei reședințe obișnuite a copilului își păstrează competența, **prin derogare de la dispozițiile articolului 7**, pe o perioadă de trei luni de la mutare, de a modifica o hotărâre privind dreptul de vizită pronunțată în acest stat membru înainte de mutarea copilului, în cazul în care persoana căreia i s-a acordat dreptul de vizită în temeiul hotărârii continuă să își aibă reședința obișnuită în statul membru al fostei reședințe obișnuite a copilului.
- (2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care titularul dreptului de vizită menționat la alineatul (1) a acceptat competența (...) **instanțelor** din statul membru în care copilul are noua sa reședință obișnuită prin participarea la o procedură în fața acestor (...) **instanțe** fără a le contesta competența.

Articolul 9

Competența în cazuri de **deplasare sau reținere ilicită a unui copil** (...) ¹⁰

Fără a aduce atingere articolului 10a, în caz de deplasare sau de reținere ilicită a (...) **unui copil**, (...) **instanțele** din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite rămân competente până în momentul în care copilul dobândește o reședință obișnuită într-un alt stat membru și:

- (a) orice persoană, instituție sau alt organism căreia/căruia i-a fost încredințat copilul consimte la deplasarea sau reținerea acestuia sau
- (b) copilul a locuit în acest alt stat membru o perioadă de cel puțin un an după ce persoana, instituția sau orice alt organism căreia/căruia i s-a încredințat copilul a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de locul în care se afla copilul, copilul s-a integrat în noul său mediu și a fost îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:
 - (i) în termen de un an de când cel căruia i s-a încredințat copilul a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de locul în care se afla copilul, nu s-a depus nicio cerere de înapoiere la autoritățile competente ale statului membru în care copilul a fost deplasat sau reținut;

¹⁰

Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În caz de deplasare sau reținere ilicită a unui copil, și fără a aduce atingere posibilității alegerii instanței în temeiul prezentului regulament, instanțele din statul membru al reședinței obișnuite a copilului ar trebui să își mențină competența până când se stabilește o nouă reședință obișnuită în alt stat membru și sunt îndeplinite o serie de condiții specifice. Statele membre care și-au concentrat competența ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a permite instanței sesizate cu cererea de înapoiere a copilului în temeiul Convenției de la Haga din 1980 să exercite și competența convenită sau acceptată de părți în temeiul prezentului regulament în materia autorității părintești în cazul în care părțile au ajuns la un acord în cursul respectivei proceduri privind înapoierea. Aceste acorduri ar trebui să includă atât acordurile prin care se convine înapoierea copilului, cât și cele prin care se convine ca copilul să nu fie înapoiat. În cazul în care se convine ca copilul să nu fie înapoiat, acesta ar trebui să rămână în statul membru în care are noua reședință obișnuită, iar competența cu privire la orice viitoare procedură privind încredințarea în acest stat ar trebui să fie stabilită pe baza noii reședințe obișnuite a copilului.”

- (ii) s-a retras o cerere de înapoiere înaintată de cel căruia i s-a încredințat copilul și nu s-a depus nicio nouă cerere în termenul stabilit la punctul (i);
- (iii) o cerere de înapoiere înaintată de cel căruia i s-a încredințat copilul a fost respinsă **de o instanță dintr-un stat membru** pentru alte motive decât cele menționate la articolul 13 primul paragraf litera (b) sau la articolul 13 al doilea paragraf din Convenția de la Haga din 1980 **și respectiva hotărâre nu mai poate face obiectul unei căi de atac ordinare**;
- (iv) (...) **nu** a fost sesizată **nicio instanță (...), astfel cum se menționează la articolul 26a alineatele (3) și (5), în** statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite (...);
- (v) o hotărâre **în materie de** încredințare care nu dispune înapoierea copilului a fost pronunțată de (...) **instanțele** din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite.

Articolul 10a

Alegerea instanței (...) ^{11 12 13}

¹¹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Obligațiile de întreținere se exclud din domeniul de aplicare al prezentului regulament, deoarece sunt deja reglementate de Regulamentul nr. 4/2009 al Consiliului. În plus față de instanțele din locul în care pârâtul sau creditorul își are reședința obișnuită, instanțele competente în temeiul prezentului regulament în materie matrimonială ar trebui să aibă, în general, competența de a hotărî cu privire la obligațiile accesorii de întreținere între soți sau ulterioare divorțului prin aplicarea articolului 3 litera (c) din regulamentul menționat. Instanțele competente în temeiul prezentului regulament în materia autorității părintești ar trebui să aibă, în general, competența de a hotărî cu privire la obligațiile accesorii de întreținere a copilului prin aplicarea articolului 3 litera (d) din regulamentul menționat.”

¹² Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În condiții speciale prevăzute în prezentul regulament, competența în materia autorității părintești poate fi, de asemenea, stabilită în statul membru în care se derulează între părinți procedura de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei, sau într-un alt stat membru cu care copilul are o legătură strânsă și cu privire la care părțile fie au convenit în prealabil, cel mai târziu la momentul sesizării instanței, fie au acceptat competența acestuia în mod expres în cursul procedurilor respective, atunci când dreptul statului membru respectiv prevede acest lucru, chiar și în cazul în care copilul nu își are reședința obișnuită în statul membru respectiv, cu condiția ca exercitarea respectivei competențe să corespundă interesului superior al copilului.

Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, orice persoană, alta decât părinții, care, potrivit dreptului național, este de plin drept parte în procedura introdusă de părinți ar trebui considerată ca fiind parte în procedură în sensul prezentului regulament și, prin urmare, opoziția exprimată de această parte față de alegerea instanței făcută de părinții copilului după data la care această instanță a fost sesizată ar trebui să împiedice recunoașterea acceptării prorogării de competență de către toate părțile din procedură la această dată.”

¹³ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Înainte de a-și exercita competența în temeiul unui acord de alegere a instanței sau al acceptării competenței, instanța ar trebui să analizeze dacă acordul sau acceptarea s-a întemeiat pe alegerea liberă și în cunoștință de cauză a părților vizate și că nu a rezultat ca urmare a faptului că una dintre părți a profitat de situația dificilă sau de poziția vulnerabilă a celeilalte părți. Acceptarea competenței în cursul procedurii ar trebui să fie consemnată de instanță, în conformitate cu dreptul și procedurile naționale.”

(...)

(1) Instanțele dintr-un stat membru sunt competente (...) **în materia** autorității părintești atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) copilul are o legătură strânsă cu acest stat membru, în special datorită faptului că **cel puțin** unul dintre titularii autorității părintești își are reședința obișnuită în respectivul stat membru sau că în acest stat **se află fosta reședință obișnuită a copilului sau** că copilul este resortisant al acestui stat membru; (...)

(b) părțile (...) (...), **precum și orice alt titular al autorității părintești:**

(i) **au convenit în mod liber asupra competenței**, cel târziu la data sesizării instanței sau (...)

(ii) **au acceptat competența expres, în cursul procedurii respective, iar instanța s-a asigurat că toate părțile sunt informate cu privire la dreptul lor de a nu accepta competența și**

(c) **exercitarea** competenței este în interesul superior al copilului.

(1a) **Acordul de alegere a instanței menționat la alineatul (1) litera (b) se încheie în scris, se datează și se semnează de părțile în cauză sau se consemnează în actele instanței, în conformitate cu dreptul și procedurile naționale. Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a acordului este considerată ca reprezentând o formă scrisă. Persoanele care devin părți la procedură după sesizarea instanței își pot exprima acordul după sesizarea instanței. În lipsa opunerii acestora, acordul lor se consideră ca fiind implicit.**

- (2) **Cu excepția cazului în care părțile convin altfel**, competența acordată la alineatul (...) **(1)** încetează de îndată ce:
- (a) **hotărârea pronunțată în cadrul acestei proceduri nu mai poate face obiectul unei căi de atac ordinare sau**
- (b) **procedura a (...) încetat dintr- un alt motiv.**
- (...)
- (3) **Competența acordată la alineatul (1) litera (b) punctul (ii) este exclusivă.**

Articolul 11

Competența bazată pe (...) prezența **copilului**¹⁴

- (1) Atunci când (...) reședința obișnuită **a copilului** nu poate fi stabilită și competența nu poate fi stabilită pe baza articolului 10a, sunt competente (...) **instanțele** din statul membru în care este prezent copilul.
- (2) (...) **Competența prevăzută la alineatul (1) se aplică**, de asemenea, copiilor refugiați, precum și copiilor care, ca urmare a tulburărilor majore din (...) **statele membre în care își au reședința obișnuită**, sunt deplasați internațional.

¹⁴ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Atunci când reședința obișnuită a copilului nu poate fi stabilită și competența nu poate fi stabilită nici pe baza unui acord privind alegerea instanței, ar trebui să fie competente instanțele din statul membru în care este prezent copilul. Această regulă privind prezența ar trebui să se aplice, de asemenea, copiilor refugiați, precum și copiilor care, ca urmare a tulburărilor majore din statele membre în care își au reședința obișnuită, sunt deplasați internațional. Cu toate acestea, în lumina prezentului regulament coroborat cu articolul 52 alineatul (2) din Convenția de la Haga din 1996, această normă de competență ar trebui să se aplice numai copiilor care își aveau reședința obișnuită într-un stat membru înaintea momentului deplasării. În cazul în care reședința obișnuită a copilului înaintea momentului deplasării se afla într-un stat terț, ar trebui să se aplice norma de competență prevăzută de Convenția de la Haga din 1996 în ceea ce privește copiii refugiați și copiii deplasați internațional.”

Articolul (...) 12

Transferul de competență către o instanță dintr-un alt stat membru (...) ¹⁵

- (1)(...) **În circumstanțe excepționale, o instanță** dintr- un stat membru competentă pentru a soluționa cauza pe fond poate, **la cererea unei părți sau din oficiu**, în cazul în care (...) consideră că (...) **o instanță** dintr- un alt stat membru cu care copilul are o legătură specială ar fi mai bine plasată pentru (...) **a evalua** interesul superior al copilului (...) **în cauza respectivă**, să suspende procedura sau (...) **o anumită** parte a acesteia (...) și (...)
- (a) **să stabilească un termen pentru ca una sau mai multe dintre părți să (...) informeze instanța** din celălalt stat membru (...) **cu privire la procedura pendinte și la posibilitatea de a transfera competența și de a formula o cerere în fața respectivei instanțe** sau
- (b) să solicite unei (...) **instanțe** din alt stat membru să își declare competența în conformitate cu alineatul (...) (2).

(...)

¹⁵

Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În circumstanțe excepționale, ar putea fi posibil ca o instanță din statul membru în care copilul își are reședința obișnuită să nu fie cea mai în măsură să examineze cauza. Cu titlu de excepție și în anumite condiții, instanța care este competentă ar trebui, fără a avea însă obligația de a proceda astfel, să poată să își transfere competența, într-o cauză specifică, unei instanțe din alt stat membru, în cazul în care această instanță este mai bine plasată pentru a evalua interesul superior al copilului în cauza respectivă. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, transferul de competență în materia autorității părintești, de către o instanță dintr-un stat membru, ar trebui să aibă loc numai către o instanță dintr-un alt stat membru cu care copilul în cauză are o «legătură specială», elementele decisive în această privință fiind enumerate în mod exhaustiv în prezentul regulament.

Instanța care este competentă ar trebui să solicite transferul competenței către instanța din alt stat membru numai dacă decizia sa anterioară de a suspenda procedura și de a formula această cerere de transfer de competență a rămas definitivă, în cazul în care această decizie este supusă unor căi de atac în temeiul dreptului național.”

(2) **Instanța din celălalt stat membru poate, în cazul în care este în interesul superior al copilului, din cauza circumstanțelor specifice ale cauzei, să se declare competentă într- un termen de șase săptămâni de la:**

(a) data sesizării sale în conformitate cu alineatul (1) litera (a) sau

(b) data primirii solicitării în conformitate cu alineatul (1) litera (b).

Instanța care a fost sesizată în al doilea rând sau căreia i s-a solicitat să se declare competentă informează fără întârziere prima instanță sesizată. În cazul în care acceptă, prima instanță sesizată își declină competența.

(3) **În cazul în care prima instanță sesizată nu a primit acceptarea competenței de către instanța unui alt stat membru după șapte săptămâni de la:**

(a) expirarea termenului stabilit pentru ca părțile să formuleze o cerere în fața unei instanțe dintr-un alt stat membru în conformitate cu alineatul (1) litera (a) sau

(b) momentul la care respectiva instanță a primit solicitarea în conformitate cu alineatul (1) litera (b),

aceasta continuă să își exercite competența.

(4) **În sensul alineatului (1), se consideră că un copil are o legătură specială cu un stat membru în cazul în care:**

(a) după sesizarea (...) instanței menționate la alineatul (1), copilul și- a dobândit reședința obișnuită în acest stat membru;(...

(b) copilul a avut reședința obișnuită în acest stat membru; (...)

(c) copilul (...) este resortisant al acestui (...) stat membru; (...)

(d) unul dintre titularii autorității părintești își are reședința obișnuită în acest stat membru sau

(e) litigiul se referă la măsurile de protecție a copilului privind administrarea, conservarea sau dispoziția cu privire la bunurile deținute de copil, bunuri care se află pe teritoriul acestui stat membru.

(5) **În cazul în care competența exclusivă a instanței a fost stabilită în temeiul articolului 10a, instanța respectivă nu poate transfera competența către o instanță dintr-un alt stat membru.**

Articolul 12a

Solicitarea transferului de competență de către o instanță dintr-un stat membru care nu este competentă¹⁶

- (1) În circumstanțe excepționale și fără a aduce atingerea articolului 9, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru cu care copilul are o legătură specială potrivit articolului 12 alineatul (4), dar care nu este competentă în temeiul prezentului regulament, consideră că este mai bine plasată pentru a evalua interesul superior al copilului în cauza respectivă, aceasta poate solicita transferul competenței de la instanța din statul membru în care copilul își are reședința obișnuită.**
- (2) Instanța solicitată poate, în cazul în care consideră că, având în vedere circumstanțele specifice ale cauzei, acest lucru este în interesul superior al copilului, să accepte să își transfere competența în termen de șase săptămâni de la data primirii solicitării și informează instanța solicitantă fără întârziere. Instanța solicitantă își poate exercita competența numai dacă solicitarea a fost acceptată în acest interval de timp.**

¹⁶ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Tot în circumstanțe excepționale și având în vedere interesul superior al copilului în cauza respectivă, o instanță dintr-un stat membru cu care copilul are o legătură specială în sensul prezentului regulament, dar care nu este competentă în temeiul prezentului regulament, ar trebui să poată solicita transferul competenței de la instanța competentă din statul membru în care copilul își are reședința obișnuită. Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să fie permis în cazuri de deplasare sau reținere ilicită a unui copil. Identificarea acestei instanțe competente specifice ar trebui să fie lăsată la latitudinea dreptului național al statului membru solicitat.

Un transfer de competență, fie că este solicitat de o instanță care dorește să își transfere competența sau de o instanță care dorește să obțină competența, ar trebui să producă efecte numai în cauza specifică în care a fost efectuat. Odată ce procedura în cadrul căreia transferul de competență a fost solicitat și acordat a fost finalizată, transferul nu ar trebui să producă niciun efect în ceea ce privește procedurile ulterioare.”

Articolul 13

Competență reziduală

Atunci când nicio (...) **instanță** dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolelor 7-11, competența este stabilită, în fiecare stat membru, de dreptul statului membru respectiv¹⁷.

Articolul (...) 14

Măsuri provizorii, inclusiv asigurătorii, **în cazuri urgente**¹⁸

¹⁷ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Expresia «dreptul statului membru respectiv» ar trebui să includă instrumentele internaționale în vigoare în respectivul stat membru.”

¹⁸ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice instanțele unui stat membru care nu sunt competente să soluționeze cauza pe fond să ia, în cazuri urgente, măsuri provizorii, inclusiv măsuri asigurătorii, privind persoana sau bunurile unui copil aflat în acel stat membru. Aceste măsuri nu ar trebui să fie recunoscute și executate în niciun alt stat membru în temeiul prezentului regulament, cu excepția măsurilor luate pentru a reduce la minimum riscul menționat la articolul 13 primul paragraf litera (b) din Convenția de la Haga din 1980.

Măsurile luate pentru a reduce la minimum riscul respectiv ar trebui să se aplice până în momentul în care o instanță din statul membru în care copilul își are reședința obișnuită a adoptat măsurile pe care le consideră corespunzătoare.

În măsura în care protecția interesului superior al copilului impune acest lucru, instanța ar trebui să informeze în legătură cu măsurile luate, direct sau prin intermediul autorităților centrale, instanța din statul membru care are competență pe fond în temeiul prezentului regulament. Faptul de a nu furniza astfel de informații nu ar trebui însă să constituie în sine un motiv de nerecunoaștere a măsurii.

O instanță care este competentă numai în ceea ce privește măsurile provizorii, inclusiv cele asigurătorii, ar trebui, în cazul în care este sesizată cu o cerere privind fondul cauzei, să se declare, din oficiu, incompetentă.”

- (1) În cazuri urgente, **chiar dacă (...) instanța dintr-un alt stat membru este competentă să soluționeze cauza pe fond, instanțele** dintr-un stat membru (...) au competența de a lua măsurile provizorii, inclusiv asigurătorii, care **pot fi prevăzute de dreptul acestui stat membru** în ceea ce privește (...):
- (a) **un copil care se află în acest stat membru sau**
- (b) **bunurile care aparțin unui copil care sunt aflate în acest stat membru.**
- (2) În măsura în care protecția interesului superior al copilului impune acest lucru, (...) **instanța** care a luat (...) măsurile **respective** informează **fără întârziere instanța sau** autoritatea **competentă** din statul membru care are competență **în temeiul articolului 7 din prezentul regulament sau, după caz, orice instanță dintr-un stat membru care exercită,** în temeiul prezentului regulament, **competența** de a soluționa cauza pe fond, fie în mod direct, **în conformitate cu articolul 67a**, fie prin intermediul **autorităților** centrale desemnate în temeiul articolului 60.
- (3) Măsurile luate în conformitate cu alineatul (1) încetează să producă efecte de îndată ce (...) **instanța** din statul membru competentă în temeiul prezentului regulament pentru soluționarea cauzei pe fond a luat măsurile pe care le consideră corespunzătoare.

Atunci când este cazul, această instanță poate informa cu privire la hotărârea sa instanța care a luat măsuri provizorii, inclusiv măsuri asigurătorii, fie în mod direct, în conformitate cu articolul 67a, fie prin intermediul autorităților centrale desemnate în temeiul articolului 60.

Articolul 16

Chestiuni invocate pe cale accesorie¹⁹

- (1) În cazul în care rezultatul unei proceduri inițiate în fața unei (...) **instanțe** dintr-un stat membru **și având un obiect care nu se încadrează în domeniul de aplicare al prezentului regulament** depinde de soluționarea unei chestiuni invocate pe cale accesorie (...) **referitoare la autoritatea părintească, o instanță din statul membru respectiv** poate soluționa chestiunea în cauză **în scopul procedurii menționate chiar dacă nu este competentă în temeiul prezentului regulament.**
- (2) **Orice soluționare în conformitate cu alineatul (1) produce efecte numai în procedura în care a avut loc.**

¹⁹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cazul în care rezultatul unei proceduri desfășurate în fața unei instanțe dintr-un stat membru neavând competență în temeiul prezentului regulament depinde de soluționarea unei chestiuni invocate pe cale accesorie care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, instanțele din statul membru respectiv nu ar trebui să fie împiedicate de dispozițiile prezentului regulament să soluționeze chestiunea respectivă. Prin urmare, dacă obiectul procedurii este, de exemplu, un litigiu în materie de succesiuni în care este implicat copilul și în care trebuie desemnat un tutore *ad litem* pentru a-l reprezenta pe copil în cadrul procedurii respective, statul membru având competență în ceea ce privește litigiul succesoral ar trebui să poată desemna un tutore pentru procedura cu care a fost sesizat, indiferent dacă are competență în materia autorității părintești în temeiul prezentului regulament. Orice astfel de măsură ar trebui să producă efecte numai în procedura pentru care a fost dispusă.

În cazul în care validitatea unui act juridic efectuat sau care urmează a fi efectuat în numele unui copil în cadrul unei proceduri succesoriale desfășurate în fața unei instanțe dintr-un stat membru necesită autorizarea sau aprobarea unei instanțe, statul membru respectiv ar trebui să poată decide dacă să autorizeze sau să aprobe un astfel de act juridic chiar dacă nu are competență în temeiul prezentului regulament. Expresia «act juridic» ar trebui să includă, de exemplu, acceptarea sau renunțarea la moștenire ori un acord între părți privind partajul succesoral sau repartizarea succesiunii.”

- (3) **În cazul în care validitatea unui act juridic efectuat sau care urmează a fi efectuat în numele unui copil în cadrul unei proceduri succesoriale desfășurate în fața unei instanțe dintr-un stat membru necesită autorizarea sau aprobarea unei instanțe, o instanță din statul membru respectiv poate decide dacă să autorizeze sau să aprobe un astfel de act juridic chiar dacă nu este competentă în temeiul prezentului regulament.**
- (4) **Articolul 14 alineatul (2) se aplică în consecință.**

SECȚIUNEA 3

DISPOZIȚII COMUNE

Articolul 15

Sesizarea unei instanțe²⁰

²⁰

Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Prezentul regulament definește momentul la care se consideră că o instanță a fost sesizată în sensul prezentului regulament. Având în vedere cele două sisteme diferite existente în statele membre, care fie impun ca actul prin care se inițiază procedura să fie întâi notificat sau comunicat părâtului, fie impun ca acest act să fie depus întâi la instanță, ar trebui să fie suficient ca prima etapă în temeiul dreptului național să fi fost îndeplinită, cu condiția ca reclamantul să nu omită în continuare să întreprindă acțiunile pe care era obligat să le efectueze în temeiul dreptului național pentru ca și cea de a doua etapă să fie îndeplinită.

Având în vedere importanța tot mai mare a medierii și a celorlalte metode de soluționare alternativă a litigiilor, inclusiv în cursul procedurilor judiciare, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, ar trebui să se considere, de asemenea, că o instanță a fost sesizată la data la care actul prin care se inițiază procedura sau un act echivalent a fost depus la instanță în cazurile în care procedura a fost între timp suspendată, în vederea găsirii unei soluții amiabile, la cererea reclamantului care a inițiat-o, fără ca actul prin care se inițiază procedura să fi fost încă notificat sau comunicat părâtului și fără ca acesta din urmă să fi avut cunoștință de existența procedurii sau să fi participat în vreun fel la aceasta, cu condiția ca reclamantul să nu omită în continuare să întreprindă acțiunile pe care era obligat să le efectueze pentru ca actul să fie notificat sau comunicat părâtului.

Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, în caz de litispendență, data la care a fost inițiată o procedură obligatorie de conciliere în fața unei autorități de conciliere naționale ar trebui să fie privită ca fiind data la care se consideră că o «instanță» este sesizată.”

O instanță se consideră sesizată:

- (a) la data depunerii la instanță a actului de inițiere a procedurii sau a unui act echivalent, cu condiția ca reclamantul să nu fi neglijat în continuare să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie notificat sau comunicat pârâtului;
- (b) în cazul în care actul trebuie notificat sau comunicat înainte de a fi depus la instanță, la data primirii acestuia de către autoritatea responsabilă pentru notificare sau comunicare, cu condiția ca reclamantul să nu fi neglijat în continuare să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie depus la instanță sau
- (c) **dacă procedura este inițiată de instanță din oficiu, la data adoptării de către instanță a deciziei de a iniția procedura sau, în cazul în care o astfel de decizie nu este necesară, la data înregistrării cauzei de către instanță.**

Articolul 17

Verificarea competenței²¹

(...) **Instanța** dintr-un stat membru sesizată cu o cauză pe care nu este competentă **să o soluționeze pe fond** în temeiul prezentului regulament și pe care (...), **în temeiul** prezentului regulament, este competentă **să o soluționeze pe fond o instanță** dintr-un alt stat membru (...) se declară, din oficiu, incompetentă.

²¹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„O instanță dintr-un stat membru sesizată cu o cauză pe care nu este competentă să o soluționeze pe fond în temeiul prezentului regulament și pe care, în temeiul prezentului regulament, este competentă să o soluționeze pe fond o instanță dintr-un alt stat membru ar trebui să se declare, din oficiu, incompetentă. Această instanță ar trebui totuși să aibă posibilitatea de a solicita un transfer de competență în conformitate cu prezentul regulament, dar nu și o obligație în acest sens.”

Articolul 18

Verificarea admisibilității

- (1) Atunci când pârâtul, care își are reședința obișnuită într-un alt stat decât statul membru în care s-a inițiat procedura, nu se prezintă, instanța competentă suspendă procedura atât timp cât nu se stabilește că acest pârât a fost pus în situația de a primi actul de inițiere a procedurii sau un act echivalent în timp util pentru a-și asigura apărarea sau că s-au luat toate măsurile necesare în acest scop.
- (2) Articolul 19 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 se aplică în locul alineatului (1) din prezentul articol în cazul în care actul de inițiere a procedurii sau un act echivalent a trebuit transmis dintr-un stat membru în altul în conformitate cu regulamentul menționat anterior.
- (3) În cazul în care Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 nu se aplică, articolul 15 din Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială se aplică în cazul în care actul de inițiere a procedurii sau un act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în temeiul respectivei convenții.

Articolul 19

Litispendență și acțiuni conexe²²

- (1) În cazul în care se **introduc** (...) cereri de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei între aceleași părți în fața (...) unor **instanțe** din state membre diferite, (...) **instanța** sesizată în al doilea rând suspendă din oficiu procedura până când se stabilește competența primei (...) **instanțe** sesizate.
- (2) În cazul în care se **instituie** (...) proceduri referitoare la autoritatea părintească privind un copil, având același obiect și aceeași cauză, în fața (...) unor **instanțe** din state membre diferite, (...) **instanța** sesizată în al doilea rând suspendă din oficiu procedura până când se stabilește competența primei (...) **instanțe** sesizate. **Această regulă nu se aplică în cazul în care competența uneia dintre instanțe se întemeiază exclusiv pe articolul 14.**
- (3) În cazul în care se stabilește competența primei (...) **instanțe** sesizate, (...) **instanța** sesizată în al doilea rând își declină competența în favoarea (...) **acesteia**.

În acest caz, partea care (...) **a inițiat** procedura în fața (...) **instanței** sesizate în al doilea rând poate iniția respectiva procedură în fața primei (...) **instanțe** sesizate.
- (4) **Atunci când este sesizată o instanță dintr-un stat membru căreia o acceptare a competenței, după cum se menționează la articolul 10a, îi conferă competență exclusivă, orice instanță dintr-un alt stat membru suspendă acțiunea până când instanța sesizată pe baza acceptării stabilește că nu este competentă în temeiul acceptării.**
- (5) **În cazul și în măsura în care instanța acceptată și-a stabilit competența exclusivă în conformitate cu acceptarea, orice instanță dintr-un alt stat membru își declină competența în favoarea acesteia.**

²² A se vedea considerentul propus în nota de subsol 20.

Articolul 20

Dreptul copilului de a-și exprima opinia²³

- (1) Atunci când își exercită competența în temeiul secțiunii 2 din prezentul capitol, (...) **instanțele** din statele membre (...), **în conformitate cu dreptul și cu procedurile naționale**,²⁴ **îi oferă** copilului care este capabil de a-și forma o opinie proprie (...) posibilitatea reală și efectivă de a-și exprima (...) opinia, **fie direct, fie prin intermediul unui reprezentant sau al unui organism adecvat.**
- (2) **În cazul în care instanța, în conformitate cu dreptul și cu procedurile naționale, îi oferă copilului posibilitatea de a-și exprima opinia în conformitate cu prezentul articol, instanța (...)** acordă importanța cuvenită (...) opiniei **copilului** în funcție de vârsta și maturitatea acestuia.

²³ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cadrul procedurilor în materia autorității părintești desfășurate în temeiul prezentului regulament, precum și al celor de înapoiere derulate în temeiul Convenției de la Haga din 1980 ar trebui să se ofere copilului care face obiectul procedurilor respective și care este capabil de a-și forma propriile opinii, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, o posibilitate veritabilă și efectivă de a-și exprima opinia, ca principiu fundamental, iar atunci când se analizează interesul superior al copilului, ar trebui să se acorde o importanță corespunzătoare acestor opinii. Posibilitatea copilului de a-și exprima în mod liber opinia în conformitate cu articolul 24 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și în lumina articolului 12 din Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului joacă un rol important în aplicarea prezentului regulament. Cu toate acestea, regulamentul ar trebui să lase la latitudinea dreptului și procedurilor naționale chestiunea referitoare la cine îl va asculta pe copil și în ce mod este ascultat acesta. În consecință, prezentul regulament nu urmărește să stabilească dacă copilul ar trebui să fie ascultat de judecător personal sau de către un expert cu o formare specială și care informează ulterior instanța, ori dacă copilul ar trebui să fie ascultat în sala de judecată sau în alt loc sau prin alte mijloace. În plus, chiar dacă rămâne un drept al copilului, ascultarea acestuia nu poate constitui o obligație absolută, ci trebuie să fie evaluată ținând seama de interesul superior al copilului, de exemplu, în cazurile în care există acorduri între părți.”

²⁴ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

CAPITOLUL III
RĂPIREA INTERNAȚIONALĂ DE COPII²⁵

Articolul 21

Înapoierea copilului în temeiul Convenției de la Haga din 1980

În cazul în care o persoană, instituție sau orice alt organism care consideră că a avut loc o încălcare a drepturilor privind încredințarea solicită, **fie direct, fie cu ajutorul unei autorități centrale,** instanței dintr-un stat membru să pronunțe o hotărâre pe baza Convenției de la Haga din **1980** (...) prin care să dispună înapoierea copilului **cu vârsta mai mică de 16 ani** care a fost deplasat sau reținut ilicit într-un alt stat membru decât statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înainte de deplasarea sau de reținerea sa ilicită, se aplică articolele (...) **21a-26a și capitolul VI, acestea completând Convenția de la Haga din 1980.**

²⁵ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În vederea finalizării cât mai rapide a procedurilor de înapoiere întemeiate pe Convenția de la Haga din 1980, statele membre ar trebui să aibă în vedere, în acord cu structura sistemului lor judiciar național, posibilitatea concentrării competenței în ceea ce privește aceste proceduri la un număr cât mai redus posibil de instanțe. Competența în cazurile de răpire de copii ar putea fi concentrată la o singură instanță pentru întreaga țară sau la un număr limitat de instanțe, utilizând, de exemplu, numărul de curți de apel ca punct de plecare și concentrând competența pentru cazurile de răpire internațională de copii la o singură instanță de prim grad de jurisdicție din raza teritorială a fiecărei curți de apel.”

Articolul 21a

Primirea și soluționarea cererilor de către autoritățile centrale

- (1) **Autoritatea centrală solicitată acționează cu celeritate atunci când soluționează o cerere întemeiată pe Convenția de la Haga din 1980 prevăzută la articolul 21.**
- (2) **Atunci când primește o cerere prevăzută la articolul 21, autoritatea centrală a statului membru solicitat confirmă primirea în termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii cererii. Aceasta informează, fără întârziere nejustificată, autoritatea centrală a statului membru solicitant sau solicitantul, după caz, care sunt demersurile inițiale care au fost întreprinse sau urmează să fie întreprinse în soluționarea cererii și poate solicita documente și informații suplimentare necesare.**

(...)

Articolul 23

Proceduri **judiciare** urgente²⁶

²⁶ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Instanțele de la toate gradele de jurisdicție ar trebui să se pronunțe în termen de cel mult șase săptămâni, cu excepția cazului în care acest lucru se dovedește imposibil din cauza unor împrejurări excepționale. Faptul că sunt folosite mijloace de soluționare alternativă a litigiilor nu ar trebui să fie considerat, în sine, o circumstanță excepțională care permite depășirea termenului sus-menționat. Cu toate acestea, circumstanțe excepționale ar putea surveni în timpul utilizării unor astfel de mijloace sau ca urmare a acestora. Pentru o instanță de prim grad de jurisdicție, termenul ar trebui să înceapă să curgă de la momentul sesizării respectivei instanțe. Pentru o instanță de judecată superioară, termenul ar trebui să înceapă să curgă de la momentul la care toate etapele procedurale necesare au fost îndeplinite. Aceste etape procedurale ar putea include, în funcție de sistemul juridic în cauză, notificarea intimatului cu privire la formularea unei căi de atac, fie în statul membru în care este situată instanța, fie în alt stat membru, transmiterea dosarului și a cererii de formulare a căii de atac instanței superioare, în statele membre în care calea de atac trebuie formulată la instanța a cărei hotărâre este atacată; sau o cerere din partea unei părți privind desfășurarea unei ședințe de judecată, în cazul în care o astfel de cerere este necesară potrivit dreptului național. De asemenea, statele membre ar trebui să aibă în vedere posibilitatea de a limita la una singură numărul căilor de atac care pot fi formulate împotriva unei hotărâri prin care se aprobă sau se refuză înapoierea copilului în temeiul Convenției de la Haga din 1980 privind răpirea copiilor.”

- (1) O instanță sesizată cu o cerere de înapoiere a unui copil, astfel cum este menționată la articolul 21, acționează cu celeritate în cadrul procedurii privind cererea, utilizând procedurile urgente prevăzute de dreptul intern.
- (2) Fără a aduce atingere (...) **alineatului (1), o instanță de prim grad de jurisdicție pronunță hotărârea în cel mult șase săptămâni de la momentul (...) sesizării (...) sale**, cu excepția cazului în care acest lucru se dovedește imposibil din cauza unor împrejurări excepționale.
- (...)
- (3) **Cu excepția cazului în care acest lucru se dovedește imposibil din cauza unor împrejurări excepționale, o instanță de judecată superioară pronunță hotărârea în cel mult șase săptămâni de la momentul la care toate etapele procedurale necesare au fost îndeplinite și instanța este în măsură să examineze calea de atac, fie prin organizarea unei ședințe de judecată, fie în alt mod.**

Articolul 23a

Soluționarea alternativă a litigiilor²⁷

Cât de repede posibil și în orice etapă a procedurii, instanță invită părțile, fie în mod direct fie, după caz, cu ajutorul autorităților centrale, să aibă în vedere posibilitatea de a recurge la mediere sau la alte mijloace de soluționare alternativă a litigiilor, cu excepția cazului în care acest lucru este contrar interesului superior al copilului, nu este adecvat în speță sau ar întârzia procedura în mod nejustificat.

Articolul 24

(...) Dreptul copilului (...) de a-și exprima opinia în procedurile de înapoiere

(...) Articolul 20 din prezentul regulament se aplică, de asemenea, în procedurile de înapoiere desfășurate în temeiul Convenției de la Haga din 1980.

²⁷ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În toate cazurile care privesc copii, în special în cazurile de răpire internațională de copii, instanțele ar trebui să ia în considerare posibilitatea de a obține soluționarea prin mediere și prin alte mijloace adecvate, primind asistență, după caz, din partea rețelelor existente și a structurilor de sprijin pentru mediere în caz de litigii transfrontaliere în materia autorității părintești. Aceste eforturi nu ar trebui însă să prelungească în mod nejustificat procedura privind înapoierea copilului desfășurată în temeiul Convenției de la Haga din 1980. În plus, medierea ar putea să nu fie întotdeauna o soluție adecvată, în special în cazurile de violență domestică.

În cazul în care, în cursul procedurii de înapoiere desfășurate în temeiul Convenției de la Haga din 1980, părinții ajung la un acord care privește atât înapoierea sau nu a copilului, cât și alte aspecte privind autoritatea părintească, prezentul regulament ar trebui, în anumite circumstanțe, să le dea posibilitatea să convină că instanța sesizată în temeiul Convenției de la Haga din 1980 ar trebui să aibă competența de a conferi efecte juridice obligatorii respectivului acord, fie prin încorporarea acestuia într-o hotărâre, fie prin aprobarea lui sau prin folosirea oricărei alte modalități prevăzute de dreptul și procedurile naționale. Statele membre care și-au concentrat competența ar trebui, prin urmare, să ia în considerare posibilitatea de a permite instanței sesizate cu procedura de înapoiere a copilului în temeiul Convenției de la Haga din 1980 să exercite și competența convenită de părți în temeiul prezentului regulament în materia autorității părintești în cazul în care părțile au ajuns la un acord în cursul respectivei proceduri privind înapoierea.”

Procedura de înapoiere a unui copil²⁸

28

Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Instanța din statul membru în care copilul a fost deplasat sau reținut ilicit ar trebui să fie în măsură să refuze înapoierea în cazuri specifice, justificate în mod corespunzător, astfel cum permit dispozițiile Convenției de la Haga din 1980. Înainte de a face acest lucru, instanța ar trebui să examineze dacă au fost luate sau ar putea fi luate măsuri adecvate de protecție pentru a elimina orice risc la adresa interesului superior al copilului care ar putea împiedica înapoierea în temeiul articolului 13 primul paragraf litera (b) din Convenția de la Haga din 1980.

În cazul în care o instanță preconizează să refuze înapoierea copilului exclusiv pe baza articolului 13 primul paragraf litera (b) din Convenția de la Haga din 1980, aceasta nu ar trebui să refuze înapoierea copilului în cazul în care partea care solicită înapoierea copilului demonstrează instanței că s-au luat măsuri corespunzătoare pentru a asigura protecția copilului după înapoierea sa, sau în cazul în care instanța este convinsă de acest lucru în alt mod. Printre exemplele de astfel de măsuri s-ar putea număra o hotărâre judecătorească din statul membru respectiv prin care i se interzice solicitantului să se apropie de copil, o măsură provizorie, inclusiv asiguratorie, din statul membru respectiv prin care i se permite copilului să stea cu părintele care l-a răpit și care îi asigură îngrijirea efectivă până la pronunțarea unei hotărâri pe fond privind încredințarea în respectivul stat membru în urma înapoierii, sau demonstrarea faptului că sunt disponibile echipamente medicale pentru un copil care are nevoie de tratament. Stabilirea tipului de măsură care este adecvată în speță ar trebui să depindă de riscul concret căruia copilul ar putea să fie expus ca urmare a înapoierii sale în lipsa unor astfel de măsuri. Instanța care urmărește să stabilească dacă s-au luat măsuri corespunzătoare ar trebui să se bazeze în principal pe părți și, dacă este necesar, după caz, să solicite asistența autorităților centrale sau a judecătorilor din cadrul rețelelor relevante, în special a celor din cadrul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială și a celor din cadrul Rețelei internaționale a judecătorilor de la Haga.

În plus, instanța poate, în cazurile în care este adecvat, să dispună orice măsură provizorie, inclusiv asiguratorie, necesară în temeiul prezentului regulament pentru a reduce la minimum riscul de vătămare fizică sau psihică a copilului determinat de înapoiere, care ar duce altfel la refuzul înapoierii. Aceste măsuri provizorii și circulația lor nu ar trebui să întârzie procedura de înapoiere desfășurată în temeiul Convenției de la Haga și nici să modifice delimitarea competențelor între instanța sesizată cu procedura de înapoiere în temeiul Convenției de la Haga din 1980 și, respectiv, instanța competentă pe fond în ceea ce privește chestiunea autorității părintești în temeiul prezentului regulament. Dacă este necesar, instanța ar trebui să se consulte cu instanța sau cu autoritățile competente din statul membru în care copilul își are reședința obișnuită, primind asistență din partea autorităților centrale sau a judecătorilor din cadrul rețelelor relevante, în special a celor din cadrul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială și a celor din cadrul Rețelei internaționale a judecătorilor de la Haga. Aceste măsuri ar trebui recunoscute și executate în toate statele membre, inclusiv în statele membre competente în temeiul prezentului regulament, până când o instanță competentă dintr-un astfel de stat membru ia măsurile pe care le consideră corespunzătoare. Aceste măsuri ar putea prevedea, de exemplu, că copilul ar trebui să continue să locuiască împreună cu persoana care îi asigură îngrijirea efectivă sau modul în care ar trebui să se desfășoare contactele cu copilul după înapoierea sa și până la momentul la care instanța din statul membru al reședinței obișnuite a copilului a luat măsurile pe care le consideră adecvate. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere niciunei măsuri luate sau hotărâri pronunțate, după înapoierea copilului, de instanța de la locul reședinței obișnuite.”

- (1) O instanță nu poate refuza înapoierea copilului **în cazul în care persoana care solicită înapoierea copilului nu a avut posibilitatea să fie ascultată.**
- (1a) **În orice etapă a procedurii, instanța poate, în conformitate cu articolul 14, să examineze dacă ar trebui asigurată existența unor contacte între copil și persoana care solicită înapoierea copilului, ținând seama de interesul superior al copilului.**
- (2) **În cazul în care o instanță preconizează să refuze înapoierea copilului exclusiv în temeiul articolului 13 (...) primul paragraf litera (b) din Convenția de la Haga din 1980, aceasta nu poate refuza înapoierea copilului în cazul în care (...) partea care solicită înapoierea copilului demonstrează instanței, prin furnizarea de dovezi suficiente, că s-au luat măsuri corespunzătoare pentru a asigura protecția copilului după înapoierea sa, sau în cazul în care instanța este convinsă de acest lucru în alt mod.**
- (3)(...) **În scopul aplicării dispozițiilor alineatului (2), instanța (...) poate comunica cu autoritățile competente din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite, fie direct, în conformitate cu articolul 67a, fie cu sprijinul autorităților centrale (...).**
- (4) **După caz, atunci când dispune înapoierea copilului, instanța poate (...) lua măsuri provizorii, inclusiv asigurătorii, în conformitate cu articolul (...) 14 din prezentul regulament (...) în vederea protejării copilului împotriva riscului grav menționat la articolul 13 primul paragraf litera (b) din Convenția de la Haga din 1980, cu condiția ca analiza luării unor astfel de măsuri și luarea concretă a măsurilor respective să nu întârzie în mod nejustificat procedura de înapoiere.**

[...]

(5)(...) O hotărâre prin care se dispune înapoierea copilului poate fi declarată executorie cu titlu provizoriu, fără a aduce atingere unei eventuale căi de atac (...), în cazul în care interesul superior al copilului impune înapoierea acestuia înainte de pronunțarea hotărârii în cadrul căii de atac²⁹.

(...)

Articolul 25a

Executarea hotărârilor prin care se dispune înapoierea copilului

- (1) O autoritate competentă în ceea ce privește executarea căreia i se solicită executarea unei hotărâri prin care se dispune înapoierea unui copil într-un alt stat membru acționează cu celeritate atunci când soluționează respectiva cerere.**
- (2) În cazul în care hotărârea nu a fost executată în termen de șase săptămâni de la inițierea procedurii de executare, partea care solicită executarea sau autoritatea centrală din statul membru de executare au dreptul să ceară autorității de executare să prezinte motivele care justifică întârzierea.**

[...]

²⁹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Dreptul național ar putea preciza care este instanța care poate declara hotărârea ca fiind executorie cu titlu provizoriu”.

Articolul 26a

Procedura în urma refuzului de a înapoi copilul în temeiul articolului 13 primul paragraf litera (b) și al articolului 13 al doilea paragraf din Convenția de la Haga din 1980³⁰

30

Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cazul în care instanța din statul membru în care copilul a fost deplasat sau reținut în mod ilicit decide să refuze înapoierea copilului în temeiul Convenției de la Haga din 1980, în hotărâre ar trebui să se menționeze în mod explicit articolele relevante din Convenția de la Haga din 1980 pe care s-a întemeiat hotărârea de refuz. Indiferent dacă o astfel de hotărâre prin care se refuză înapoierea este definitivă sau mai poate face obiectul unei căi de atac, ea ar putea totuși să fie înlocuită cu o hotărâre ulterioară, pronunțată în cadrul unei proceduri de încredințare a copilului de instanța din statul membru al reședinței obișnuite a copilului înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite. În cursul acestei proceduri, toate circumstanțele ar trebui analizate în mod amănunțit, ținând seama de interesul superior al copilului, inclusiv comportamentul părinților, fără însă ca analiza să se limiteze la acest din urmă aspect. Dacă hotărârea rezultată prin care se soluționează pe fond chestiunea încredințării copilului implică înapoierea copilului, înapoierea ar trebui realizată fără a fi necesară recurgerea la vreo procedură specială pentru recunoașterea și executarea hotărârii respective în orice alt stat membru.

Instanța care refuză înapoierea copilului ar trebui să elibereze din oficiu un certificat, utilizând formularul adecvat prevăzut în prezentul regulament. Scopul acestui certificat este de a informa părțile cu privire la posibilitatea de a sesiza o instanță din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite, în termen de trei luni de la data notificării hotărârii prin care se refuză înapoierea copilului, cu o cerere referitoare la examinarea pe fond a chestiunii încredințării copilului. Certificatul indică, de asemenea, faptul că orice hotărâre rezultată dintr-o astfel de procedură care implică înapoierea copilului este executorie în orice alt stat membru în conformitate cu prezentul regulament.

În cazul în care o procedură privind examinarea pe fond a chestiunii încredințării copilului este deja pendinte, în statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite, la momentul la care o instanță sesizată cu o cerere de înapoiere în temeiul Convenției de la Haga din 1980 refuză înapoierea copilului exclusiv pe baza articolului 13 primul paragraf litera (b) sau a articolului 13 al doilea paragraf din Convenția de la Haga din 1980, instanța care a refuzat înapoierea ar trebui, de asemenea, să transmită o copie a hotărârii sale, certificatul adecvat și o transcriere, un rezumat sau procesul-verbal al ședinței de judecată, precum și orice alte documente pe care le consideră relevante, instanței sesizate cu procedura având ca obiect încredințarea copilului. Expresia «orice alte documente pe care le consideră relevante» ar trebui să acopere orice documente care conțin informații ce ar putea avea un impact asupra rezultatului procedurii referitoare la încredințarea copilului, dacă aceste informații nu sunt deja conținute chiar în hotărârea de refuzare a înapoierii.

În cazul în care nicio procedură privind examinarea pe fond a chestiunii încredințării copilului nu este deja pendinte în statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite și o parte sesizează o instanță din acest stat membru după ce a primit informațiile de la instanța care a refuzat înapoierea copilului, această parte ar trebui să transmită instanței sesizate cu cererea privind examinarea pe fond a chestiunii încredințării copilului o copie a hotărârii prin care se refuză înapoierea copilului în temeiul Convenției de la Haga din 1980, certificatul corespunzător și o transcriere, un rezumat sau procesul-verbal al ședinței de judecată. Aceasta nu împiedică instanța sesizată să solicite orice documente suplimentare pe care le consideră relevante, care conțin informații ce ar putea avea un impact asupra rezultatului procedurii referitoare

- (1) **Prezentul articol se aplică în cazul în care o hotărâre prin care se refuză înapoierea unui copil într-un alt stat membru se bazează exclusiv pe articolul 13 primul paragraf litera (b) sau pe articolul 13 al doilea paragraf din Convenția de la Haga din 1980.**
- (2) **Instanța care pronunță o hotărâre în sensul alineatului (1) eliberează din oficiu un certificat utilizând formularul prevăzut în anexa [X]. Certificatul se completează și se eliberează în limba hotărârii. Certificatul poate fi eliberat și într-o altă limbă oficială a Uniunii Europene care a fost solicitată de o parte. Acest lucru nu creează nicio obligație pentru instanța care eliberează certificatul de a furniza o traducere sau o transliterare a [conținutului relevant].**
- (3) **În cazul în care, la momentul la care instanța pronunță o hotărâre în sensul alineatului (1), o instanță din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite a fost deja sesizată cu o procedură având ca obiect examinarea pe fond a chestiunii încredințării copilului, instanța, dacă are cunoștință de procedura respectivă, transmite instanței din respectivul stat membru, în termen de o lună de la data hotărârii menționate la alineatul (1), fie direct, fie prin intermediul autorităților centrale, următoarele documente:**
- (a) o copie a hotărârii sale;**
 - (b) certificatul eliberat în conformitate cu alineatul (2) și**
 - (c) după caz, o transcriere, un rezumat sau un proces-verbal al ședințelor de judecată care au avut loc în fața instanței, precum și orice alte documente pe care le consideră relevante.**
- (4) **Instanța din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite poate, dacă este necesar, să solicite unei părți să furnizeze o traducere sau o transliterare, în conformitate cu articolul 69, a hotărârii, precum și a oricărui alt document anexat la certificat în conformitate cu alineatul (3) litera (c).**

la încredințarea copilului, dacă aceste informații nu sunt deja conținute chiar în hotărârea prin care se refuză înapoierea.”

- (5) Dacă, în alte cazuri decât cele menționate la alineatul (3), în termen de trei luni de la data notificării unei hotărâri în sensul alineatului (1), una dintre părți sesizează o instanță din statul membru în care copilul își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau a reținerii sale ilicite pentru ca această instanță să examineze pe fond chestiunea încredințării copilului³¹, respectiva parte transmite instanței următoarele documente:
- (a) o copie a hotărârii;
 - (b) certificatul eliberat în conformitate cu alineatul (2) și
 - (c) după caz, o transcriere, un rezumat sau un proces-verbal al ședințelor de judecată care au avut loc în fața instanței care a refuzat înapoierea copilului.
- (6) În pofida unei hotărâri prin care se refuză înapoierea în sensul alineatului (1), orice hotărâre prin care se soluționează pe fond chestiunea încredințării copilului pronunțată în urma unei proceduri menționate la alineatele (3) și (5) care implică înapoierea copilului este executorie în alt stat membru în conformitate cu capitolul IV din prezentul regulament.

³¹ A se vedea articolul 471 alineatul (4) care prevede că certificatul care declanșează „mecanismul prevalent” „se eliberează numai în cazul în care instanța, atunci când a pronunțat hotărârea, a ținut seama de motivele și de elementele de fapt care au stat la baza hotărârii anterioare pronunțate într-un alt stat membru în conformitate cu articolul 13 primul paragraf litera (b) sau cu articolul 13 al doilea paragraf din Convenția de la Haga din 1980”.

CAPITOLUL IV

RECUNOAȘTERE ȘI EXECUTARE

SECȚIUNEA 1

DISPOZIȚII GENERALE PRIVIND RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA

Subsecțiunea 1

Recunoaștere

Articolul 27

Recunoașterea unei hotărâri³²

32

Urmează să se adauge două considerente cu următorul conținut:

- (C1) „Încrederea reciprocă în administrarea justiției în Uniune justifică principiul potrivit căruia hotărârile în materie matrimonială și în materia autorității părintești pronunțate într-un stat membru ar trebui recunoscute în toate statele membre fără a fi necesară vreo procedură de recunoaștere. În special, atunci când primesc o hotărâre de divorț, de separare de drept sau de anulare a unei căsătorii care a fost pronunțată în alt stat membru și care nu mai poate fi atacată în statul membru de origine, autoritățile competente din statul membru solicitat ar trebui să recunoască hotărârea de drept fără să fie necesară nicio procedură specială și să își actualizeze registrele de stare civilă în mod corespunzător. La fel ca în temeiul regulamentului actual, rămâne la latitudinea dreptului național să stabilească dacă aceste motive pot fi invocate de o parte sau din oficiu, astfel cum prevede dreptul național. Acest lucru nu exclude posibilitatea ca orice parte interesată să solicite, în conformitate cu prezentul regulament, pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate absența motivelor de refuz al recunoașterii prevăzute de prezentul regulament. Ar trebui să rămână la latitudinea dreptului național al statului membru în care este formulată o astfel de cerere să stabilească cine poate fi considerat a fi parte interesată îndrituită să formuleze o astfel de cerere.”
- (C2) „Recunoașterea unei hotărâri ar trebui să fie refuzată numai dacă există unul sau mai multe motive de refuz al recunoașterii dintre cele prevăzute de prezentul regulament. Lista motivelor de refuz al recunoașterii care figurează în prezentul regulament este exhaustivă, iar motivele care nu sunt menționate, precum, de exemplu, încălcarea regulii privind litispendența, nu pot fi invocate ca motive de refuz. În materia autorității părintești, o hotărâre ulterioară înlocuiește întotdeauna o hotărâre anterioară în ceea ce privește efectele pentru viitor, în măsura în care cele două hotărâri sunt ireconciliabile. În ceea ce privește posibilitatea acordată copilului de a-și exprima opinia, recunoașterea unei hotărâri nu poate fi refuzată exclusiv pentru motivul că instanța de origine a utilizat o metodă de a asculta copilul diferită de cea care ar fi aplicată de o instanță din statul membru în care se solicită recunoașterea, întrucât instanța de origine ar trebui să fie cea care să decidă cu privire la metoda adecvată.

Deși, potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale și prezentul regulament nu impun instanței statului membru de origine să obțină în toate cazurile opinia copilului în cadrul unei audieri, lăsând astfel o anumită marjă de apreciere acestei instanțe, jurisprudența prevede de asemenea că, atunci când respectiva instanță decide să îi ofere copilului posibilitatea de a fi ascultat, aceasta trebuie, în funcție de interesul superior al copilului și având în vedere împrejurările fiecărei spețe, să ia toate măsurile adecvate în vederea unei astfel de ascultări pentru a respecta efectul util al dispozițiilor respective, oferind copilului o posibilitate reală și efectivă de a-și exprima opinia. Instanța statului membru de origine ar trebui să poată recurge, în măsura posibilului și luând întotdeauna în considerare interesul superior al copilului, la toate mijloacele de care dispune în temeiul dreptului său național, precum și la instrumentele proprii cooperării judiciare transfrontaliere, inclusiv, dacă este cazul, cele prevăzute de Regulamentul nr. 1206/2001.

Statul membru în care se solicită recunoașterea nu ar trebui să refuze recunoașterea în cazul în care se aplică una dintre derogările de la acest motiv specific de refuz permise de prezentul regulament. Efectul acestor derogări este acela că o instanță din statul membru de executare nu poate refuza executarea unei hotărâri numai pentru motivul că nu i s-a oferit copilului posibilitatea de a-și exprima opinia, ținând seama de interesul superior al acestuia, în cazul în care procedura privea numai bunurile copilului și cu condiția ca oferirea unei astfel de posibilități să nu fi fost obligatorie din prisma obiectului procedurii, sau în cazul în care existau motive serioase în acest sens, având în vedere, în special, urgența cauzei. Astfel de motive serioase ar putea fi invocate, de exemplu, atunci când există un pericol iminent pentru viața sau integritatea fizică și psihică a copilului și orice întârziere suplimentară ar putea da naștere riscului materializării acestui pericol.”

- (1) Hotărârile pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură **specială**.
- (2) În special și fără a aduce atingere alineatului (3), nu este necesară nicio procedură **specială** pentru actualizarea actelor de stare civilă ale unui stat membru pe baza unei hotărâri pronunțate în alt stat membru în materie de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei care nu mai poate fi supusă niciunei căi de atac în conformitate cu dreptul respectivului stat membru.
- (3) Orice parte interesată poate solicita, **în conformitate cu procedurile prevăzute la articolele 42/47q-45/47r și, după caz, în secțiunea 5 a prezentului capitol și în capitolul VI**, pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate absența motivelor de refuz al recunoașterii menționate la articolele 37 și 38. (...)

- (4) **Competența teritorială a instanței comunicate Comisiei de fiecare stat membru în temeiul articolului 81 este stabilită de dreptul statului membru în care a fost inițiată o procedură în conformitate cu alineatul (3).**
- (5) În cazul în care recunoașterea unei hotărâri se invocă pe cale accesorie în fața (...) **unei instanțe** dintr-un stat membru, aceasta poate pronunța o hotărâre în acest sens.

Articolul 28

Documente care trebuie prezentate în vederea recunoașterii

- (1) O parte care dorește să invoce într-un stat membru o hotărâre pronunțată în alt stat membru prezintă următoarele documente:
- (a) o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale și
 - (b) certificatul corespunzător eliberat în temeiul articolului (...) **36a**.
- (2) **Instanța sau** autoritatea **competentă**³³ în fața căreia se invocă hotărârea pronunțată într-un alt stat membru poate, dacă este necesar, să solicite părții care o invocă să furnizeze, în conformitate cu articolul 69, o traducere sau o **transliterare** a [conținutului relevant]³⁴ al certificatului menționat la alineatul (1) litera (b).

³³ În acest caz, nu este suficient să se facă referire exclusiv la o „autoritate”, noțiune care este în mod normal inclusă în definiția „instanței”, deoarece această dispoziție se aplică și unei autorități care nu decide cu privire la materiile reglementate de prezentul regulament.

³⁴ Cuvintele „conținutului relevant” vor fi înlocuite cu trimiteri la numerele rubricilor corespunzătoare din certificatul corespunzător.

- (3) **Instanța sau autoritatea competentă în fața căreia se invocă hotărârea pronunțată într-un alt stat membru** poate să solicite părții să furnizeze, **în conformitate cu articolul 69, o traducere sau o transliterare** a hotărârii (...) **în plus față de o traducere sau o transliterare** a [conținutului relevant] al certificatului (...) dacă nu poate să continue procedura în lipsa traducerii **sau a transliterării** respective.

Articolul 28a

Lipsa unor documente

- (1) **În lipsa prezentării documentelor menționate la articolul 28 alineatul (1), instanța sau autoritatea competentă poate acorda un termen pentru prezentarea lor, poate accepta documente echivalente sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, poate să renunțe la prezentarea lor.**
- (2) **La solicitarea instanței sau a autorității competente, se prezintă o traducere sau o transliterare, în conformitate cu articolul 69, a unor astfel de documente echivalente.**

Articolul 29

Suspendarea procedurii

(...) **Instanța** în fața căreia se invocă o hotărâre pronunțată într-un alt stat membru poate suspenda procedura **desfășurată în fața sa**, total sau parțial, (...) **în cazul în care:**

- (a)(...) hotărârea **respectivă face obiectul unei căi de atac ordinare** (...) introduse în statul membru de origine, **sau**
- (b)s-a formulat o cerere de pronunțare a unei hotărâri prin care să se constate absența motivelor de refuz al recunoașterii menționate la articolele 37 și 38 sau de pronunțare a unei hotărâri de refuz al recunoașterii în temeiul unuia dintre motivele respective (...).
- (...)

Subsecțiunea 2

Forță executorie și executare

Articolul 30

Hotărâri executorii

- (1) Hotărârile pronunțate într-un stat membru în materia **autorității părintești** (...) care sunt executorii în acel stat sunt executorii în celelalte state membre fără să fie necesară încuviințarea executării³⁵.
- (2) În scopul executării într-un alt stat membru a unei hotărâri de acordare a dreptului de vizită, instanța (...) de origine poate declara hotărârea executorie cu titlu provizoriu, fără a aduce atingere unei eventuale căi de atac (...).

(Articolul 31 fost mutat la articolul 31/47e)

(Articolul 32 fost mutat la articolul 32/47f)

³⁵ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În plus, obiectivul ca litigiile transfrontaliere în care sunt implicați copiii să fie soluționate într-un mod mai rapid și mai puțin costisitor justifică eliminarea hotărârii de încuviințare a executării – care include înregistrarea în vederea executării – înainte de executarea unei hotărâri în statul membru de executare, pentru toate hotărârile în materia autorității părintești. În timp ce Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 a eliminat această cerință numai pentru anumite hotărâri de acordare a dreptului de vizită și pentru anumite hotărâri care implicau înapoierea unui copil, prezentul regulament elimină în prezent cerința respectivă în ceea ce privește executarea transfrontalieră a tuturor hotărârilor în materia autorității părintești, menținând în același timp un tratament și mai favorabil pentru anumite hotărâri prin care se acordă dreptul de vizită și pentru anumite hotărâri care implică înapoierea unui copil. Prin urmare, sub rezerva dispozițiilor din prezentul regulament, o hotărâre pronunțată de o instanță din orice alt stat membru ar trebui tratată ca și cum ar fi fost pronunțată în statul membru de executare.”

Articolul (...)33

Documente care trebuie (...) **prezentate în vederea executării (...)**

- (1)(...) **În scopul executării într-un stat membru a unei hotărâri pronunțate în alt stat membru (...), partea care solicită executarea furnizează autorității competente în materie de executare:**
- (a) o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale și
 - (b) certificatul corespunzător eliberat în temeiul articolului (...)36a (...).
- (2) **În scopul executării într-un stat membru a unei hotărâri pronunțate în alt stat membru prin care se dispune o măsură provizorie, inclusiv asigurătorie, partea care solicită executarea furnizează autorității competente în materie de executare:**
- (a) o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale;
 - (b) certificatul corespunzător eliberat în temeiul articolului 36a, care să ateste că hotărârea este executorie în statul membru de origine și că instanța de origine:
 - (i) este competentă să soluționeze cauza pe fond, sau
 - (ii) a dispus aceste măsuri în conformitate cu articolul 25 alineatul (4) coroborat cu articolul 14 și

- (c) **dovada notificării sau comunicării hotărârii, în cazul în care măsura a fost dispusă fără ca pârâtul să fie citat**³⁶.
- (3) (...) **Autoritatea competentă în materie de executare** poate, atunci când este necesar, să îi ceară (...) **părții care solicită executarea** să furnizeze, în conformitate cu articolul 69, o traducere sau o **transliterare** a [conținutului relevant] al certificatului care precizează ce obligație trebuie executată.

³⁶ Urmează să se adauge un considerent, inspirat din considerentele 32 și 33 ale Regulamentului Bruxelles Ia:

„Atunci când o instanță competentă cu privire la fond dispune aplicarea de măsuri provizorii, inclusiv asigurătorii, ar trebui asigurată libera circulație a acestora în temeiul prezentului regulament. Cu toate acestea, măsurile provizorii, inclusiv asigurătorii, dispuse de o astfel de instanță fără citarea pârâtului nu ar trebui să fie recunoscute și executate în temeiul prezentului regulament, cu excepția cazului în care hotărârea ce conține măsura îi este notificată sau comunicată pârâtului înainte de executare. Acest lucru nu ar trebui să împiedice recunoașterea și executarea acestor măsuri în temeiul dreptului național.

Atunci când măsurile provizorii, inclusiv asigurătorii, sunt dispuse de o instanță dintr-un stat membru care nu este competentă cu privire la fond, circulația lor ar trebui limitată, în temeiul prezentului regulament, la măsurile adoptate în cazurile de răpire internațională de copii și care urmăresc să reducă la minimum riscul menționat la articolul 13 primul paragraf litera (b) din Convenția de la Haga din 1980. Aceste măsuri ar trebui să se aplice până în momentul în care o instanță a unui stat membru competentă să soluționeze cauza pe fond în temeiul prezentului regulament ia măsurile pe care le consideră corespunzătoare.”

- (4) (...) **Autoritatea competentă în materie de executare** poate să îi ceară (...) **părții care solicită executarea** să furnizeze, **în conformitate cu articolul 69**, o traducere sau o transliterare a hotărârii (...) în cazul în care procedura nu poate continua în lipsa traducerii sau a transliterării respective.

(Articolul 34 fost mutat la articolul 34/47i)

(Articolul 35 fost mutat la articolul 35/47j)

(Articolul 36 fost mutat la articolul 36/47k)

Subsecțiunea 3

Certificatul

Articolul 36a

Eliberarea certificatului

- (1) **Instanța dintr-un stat membru de origine, comunicată Comisiei în temeiul articolului 81, eliberează, la cererea unei părți, un certificat privind:**
- (a) **o hotărâre în materie matrimonială, folosind formularul care figurează în anexa I;**
 - (b) **o hotărâre în materia autorității părintești, folosind formularul care figurează în anexa II;**
 - (c) **hotărârile prin care se dispune înapoierea copilului în temeiul Convenției de la Haga din 1980, folosind formularul care figurează în anexa [X].**

- (2) Certificatul se completează și se eliberează în limba hotărârii. Certificatul poate fi eliberat și într-o altă limbă oficială a Uniunii Europene care a fost solicitată de parte. Acest lucru nu creează nicio obligație pentru instanța care eliberează certificatul de a furniza o traducere sau o transliterare a [conținutului relevant].**
- (3) Eliberarea certificatului nu este supusă niciunei căi de atac.**

Articolul 36b

Rectificarea certificatului

- (1) Instanța dintr-un stat membru de origine, comunicată Comisiei în temeiul articolului 81, rectifică certificatul, la cerere, și poate face acest lucru și din oficiu în cazul în care, din cauza unei erori materiale sau a unei omisiuni, există o discrepanță între hotărârea care urmează să fie executată și certificat.**
- (2) În cazul procedurii de rectificare a certificatului se aplică dreptul statului membru de origine.**

Subsecțiunea (...)4

Refuzul recunoașterii și al executării

(...)

Articolul 37³⁷

Motive **de refuz** al (...) recunoașterii (...) hotărârilor în materie matrimonială

(...) **Recunoașterea** unei hotărâri pronunțate în materie de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei se refuză:

- (a) în cazul în care recunoașterea contravine în mod evident ordinii publice a statului membru în care se solicită recunoașterea; (...)
- (b) în cazul în care actul de inițiere a procedurii sau un act echivalent nu a fost notificat sau comunicat în timp util pârâtului care nu s-a prezentat, astfel încât acesta să își poată pregăti apărarea, cu excepția cazului în care se constată că pârâtul a acceptat hotărârea într-un mod neechivoc; (...)
- (c) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată într-o procedură între aceleași părți în statul membru în care se solicită recunoașterea, sau
- (d) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior într-un alt stat membru sau într-un stat terț într-o procedură între aceleași părți, cu condiția ca această primă hotărâre să îndeplinească condițiile necesare recunoașterii sale în statul membru în care se solicită recunoașterea.

³⁷ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

Motive de refuz al recunoașterii hotărârilor în materia autorității părintești

- (1) (...) **Recunoașterea** unei hotărâri pronunțate în materia autorității părintești se refuză:
- (a) în cazul în care recunoașterea contravine în mod evident ordinii publice din statul membru în care se solicită aceasta, luând în considerare interesul superior al copilului; (...)
 - (b) în cazul în care actul de inițiere a procedurii sau un act echivalent nu a fost notificat sau comunicat în timp util persoanei care nu s-a prezentat, astfel încât aceasta să își poată pregăti apărarea, cu excepția cazului în care se constată că respectiva persoană a acceptat hotărârea într-un mod neechivoc; (...)
 - (c) la solicitarea oricărei persoane care susține că hotărârea se opune exercitării autorității sale părintești, în cazul în care hotărârea a fost pronunțată fără ca această persoană să fi avut posibilitatea de a fi ascultată³⁹; (...)
 - (d) în cazul **și în măsura în care** aceasta este ireconciliabilă⁴⁰ cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia autorității părintești în statul membru în care se invocă recunoașterea; (...)
 - (e) în cazul **și în măsura în care** aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată ulterior în materia autorității părintești într-un alt stat membru sau în statul terț în care copilul își are reședința obișnuită, cu condiția ca hotărârea ulterioară să îndeplinească condițiile necesare recunoașterii sale în statul membru (...) **în care se invocă recunoașterea, sau**

³⁸ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

³⁹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Fără a aduce atingere altor instrumente ale Uniunii, în cazul în care nu este posibil ca o parte sau un copil să fie ascultat personal și sunt disponibile mijloacele tehnice corespunzătoare, instanța ar trebui să ia în considerare posibilitatea organizării unei audieri prin videoconferință sau prin intermediul oricărei alte tehnologii a comunicațiilor, cu excepția cazului în care, având în vedere circumstanțele specifice ale cauzei, utilizarea unei astfel de tehnologii nu ar fi adecvată pentru desfășurarea echitabilă a procedurii.”

⁴⁰ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

- (f) în cazul în care nu a fost respectată procedura prevăzută la articolul 65.
- (2) (...) **Recunoașterea unei hotărâri în materia autorității părintești poate fi refuzată în cazul în care hotărârea a fost pronunțată fără să i se fi oferit copilului care este capabil de a-și forma o opinie proprie posibilitatea de a-și exprima opinia în conformitate cu articolul 20⁴¹⁴², cu excepția cazului în care⁴³:**
- (a) **procedura privea numai bunurile copilului, cu condiția ca oferirea unei astfel de posibilități să nu fi fost obligatorie ținând seama de obiectul procedurii, sau**
- (b) **existau motive serioase în acest sens, având în vedere, în special, urgența cauzei⁴⁴.**

⁴¹ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

⁴² Certificatul ar trebui să conțină o casetă de bifat indicând dacă copilului i s-a dat posibilitatea să își exprime opinia și, în cazul în care copilului nu i s-a dat această posibilitate, motivele care justifică acest lucru ar trebui să fie explicate, dacă este necesar, într-un câmp pentru text liber.

⁴³ Urmează să fie adăugat un considerent inspirat din considerentul 21 al actualului Regulament Bruxelles IIa:

„Recunoașterea și executarea hotărârilor, a actelor autentice și a acordurilor emise într-un stat membru ar trebui să se bazeze pe principiul încrederii reciproce. Prin urmare, motivele de refuz al recunoașterii ar trebui reduse la minimum, având în vedere obiectivele care stau la baza prezentului regulament, și anume facilitarea recunoașterii și a executării și protecția efectivă a interesului superior al copilului.”

⁴⁴ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

Articolul 39

Procedura de refuz al recunoașterii

- (1) Unei cereri de refuz al recunoașterii i se aplică în mod corespunzător procedurile prevăzute la articolele (...) **42/47q-45/47r** și, după caz, în (...) **secțiunea 5 a prezentului capitol** și în capitolul VI.
- (2) **Competența teritorială a instanței comunicate Comisiei de fiecare stat membru în temeiul articolului 81 este stabilită de dreptul statului membru în care a fost inițiată o procedură având ca obiect refuzul recunoașterii.**

(...)

Articolul 40

Motive de refuz al executării hotărârilor în materia autorității părintești

(...) **Fără a aduce atingere articolului 36/47k alineatul (6), executarea unei hotărâri în materia autorității părintești se refuză în cazul în care se constată existența unuia dintre motivele de refuz al recunoașterii menționate la articolul 38⁴⁵.**

⁴⁵ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Revine dreptului național sarcina să stabilească dacă motivele de refuz al recunoașterii stabilite în prezentul regulament ar trebui să fie examinate din oficiu sau la cerere. Prin urmare, aceeași analiză ar trebui să fie posibilă și în contextul refuzului executării.”

SECȚIUNEA 2

DISPOZIȚII PRIVIND RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA ANUMITOR HOTĂRÂRI PRIVILEGIATE

Articolul 47a

Domeniu de aplicare

- (1) Prezenta secțiune se aplică următoarelor hotărâri în cazul în care acestea au fost certificate în statul membru de origine în conformitate cu articolul 47l:**
 - (a) hotărârile prin care se acordă un drept de vizită și**
 - (b) hotărârile pronunțate în temeiul articolului 26a alineatul (6), în măsura în care implică înapoierea copilului.**
- (2) Dispozițiile prezentei secțiuni nu împiedică o parte să solicite recunoașterea și executarea unei hotărâri menționate la alineatul (1) în conformitate cu dispozițiile privind recunoașterea și executarea prevăzute în secțiunea 1 din prezentul capitol.**

Subsecțiunea 1

Recunoaștere

Articolul 47b

Recunoaștere

- (1) Hotărârile menționate la articolul 47a alineatul (1) pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură și fără a fi posibilă contestarea recunoașterii lor, cu excepția cazului și în măsura în care se constată că sunt ireconciliabile⁴⁶ cu o hotărâre menționată la articolul 47n.**
- (2) O parte care dorește să invoce într-un stat membru o hotărâre dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1) pronunțată în alt stat membru prezintă următoarele documente:**
 - (a) o copie a hotărârii, care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale și**
 - (b) certificatul corespunzător eliberat în temeiul articolului 47l.**
- (2) Articolul 28 alineatele (2) și (3) se aplică în consecință.**

⁴⁶ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

Articolul 47c

Suspendarea procedurii

Instanța în fața căreia se invocă o hotărâre dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1) pronunțată într-un alt stat membru poate suspenda procedura, total sau parțial, în cazul în care:

- (a) a fost formulată o cerere prin care se invocă ireconciliabilitatea⁴⁷ cu o hotărâre dintre cele menționate la articolul 47n, sau**
- (b) persoana împotriva căreia se solicită executarea a solicitat, în conformitate cu articolul 47m, retragerea unui certificat eliberat în temeiul articolului 47l.**

Subsecțiunea 2

Forță executorie și executare

Articolul 47d

Hotărâri executorii

- (1) Hotărârile menționate la articolul 47a alineatul (1) pronunțate într-un stat membru, care sunt executorii în acel stat, sunt executorii, în temeiul prezentei secțiuni, în celelalte state membre fără să fie necesară încuviințarea executării.**
- (2) În scopul executării într-un alt stat membru a unei hotărâri dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1) litera (a), instanțele din statul membru de origine pot declara hotărârea executorie cu titlu provizoriu, fără a aduce atingere unei eventuale căi de atac.**

⁴⁷ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

Articolul 47h

Documente care trebuie prezentate în vederea executării

- (1) În scopul executării într-un stat membru a unei hotărâri dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1) care a fost pronunțată în alt stat membru, partea care solicită executarea furnizează autorității competente în ceea ce privește executarea:**
 - (a) o copie a hotărârii, care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale și**
 - (b) certificatul corespunzător eliberat în temeiul articolului 47l.**
- (2) În scopul executării într-un stat membru a unei hotărâri dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1) litera (a), care a fost pronunțată în alt stat membru, autoritatea competentă în ceea ce privește executarea poate, dacă este necesar, să ceară solicitantului să furnizeze, în conformitate cu articolul 69, o traducere sau o transcriere a [conținutului relevant] al certificatului care precizează ce obligație trebuie executată.**

- (3) În scopul executării într-un stat membru a unei hotărâri dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1), care a fost pronunțată în alt stat membru, autoritatea competentă în ceea ce privește executarea poate să ceară solicitantului să furnizeze, în conformitate cu articolul 69, o traducere sau o transcriere a hotărârii dacă nu poate să continue procedura în lipsa traducerii sau a transcrierii respective.

Subsecțiunea 3

Certificatul pentru hotărârile privilegiate

Articolul 47I

Eliberarea certificatului

- (1) Instanța care a pronunțat o hotărâre dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1) eliberează, la cererea unei părți, un certificat privind:
- (a) o hotărâre prin care se acordă dreptul de vizită, folosind formularul care figurează în anexa III;
 - (b) o hotărâre prin care se soluționează pe fond chestiunea încredințării copilului, pronunțată în temeiul articolului 26a alineatul (6), care implică înapoierea copilului, folosind formularul care figurează în anexa IV.
- (2) Certificatul se completează și se eliberează în limba hotărârii. Certificatul poate fi eliberat și într-o altă limbă oficială a Uniunii Europene care a fost solicitată de o parte. Acest lucru nu creează nicio obligație pentru instanța care eliberează certificatul de a furniza o traducere sau o transliterare a [conținutului relevant].

- (3) Instanța eliberează certificatul numai în cazul în care:**
- (a) toate părțile interesate au avut posibilitatea de a fi ascultate;**
 - (b) copilul a avut posibilitatea de a-și exprima opinia în conformitate cu articolul 20⁴⁸;**
 - (c) atunci când hotărârea a fost pronunțată în lipsă, actul de sesizare sau un act echivalent a fost notificat sau comunicat în timp util persoanei care nu s-a prezentat, astfel încât aceasta să își poată pregăti apărarea, sau s-a stabilit că persoana care nu s-a prezentat a acceptat hotărârea într-un mod neechivoc.**
- (4) Fără a aduce atingere alineatului (3), certificatul privind o hotărâre dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1) litera (b) se eliberează numai în cazul în care instanța, atunci când a pronunțat hotărârea, a ținut seama de motivele și de elementele de fapt care au stat la baza hotărârii anterioare pronunțate într-un alt stat membru în conformitate cu articolul 13 primul paragraf litera (b) sau cu articolul 13 al doilea paragraf din Convenția de la Haga din 1980.**
- (5) Certificatul nu-și produce efectele decât în limitele caracterului executoriu al hotărârii.**
- (6) Eliberarea certificatului nu este supusă niciunei alte căi de atac decât cele prevăzute la articolul 47m.**

⁴⁸ Certificatul ar trebui să conțină o casetă de bifat indicând dacă copilului i s-a dat posibilitatea să își exprime opinia și, în cazul în care copilului nu i s-a dat o astfel de posibilitate, motivele care justifică acest lucru ar trebui să fie explicate, dacă este necesar, într-un câmp pentru text liber.

Articolul 47m

Rectificarea și retragerea certificatului

- (1) Instanța din statul membru de origine, comunicată Comisiei în temeiul articolului 81, rectifică certificatul, la cerere, și poate face acest lucru și din oficiu în cazul în care, din cauza unei erori materiale sau a unei omisiuni, există o discrepanță între hotărâre și certificat.**
- (2) Instanța menționată la alineatul (1) retrage certificatul, la cerere sau din oficiu, în cazul în care acesta a fost eliberat în mod neîntemeiat, având în vedere cerințele prevăzute la articolul 47l. Articolul 47m1 se aplică în mod corespunzător.**
- (3) Procedura, inclusiv orice cale de atac, referitoare la rectificarea sau retragerea certificatului este reglementată de dreptul statului membru de origine.**

Articolul 47m1

Certificatul privind lipsa sau limitarea forței executorii

În cazul și în măsura în care o hotărâre certificată în conformitate cu articolul 47l nu mai este executorie sau caracterul său executoriu a fost suspendat sau limitat, se eliberează, pe baza unei cereri care poate fi adresată în orice moment instanței din statul membru de origine, comunicată Comisiei în temeiul articolului 81, un certificat care indică lipsa sau limitarea forței executorii, folosind formularul-tip care figurează în anexa [Z].

Subsecțiunea 4

Refuzul recunoașterii și al executării

Articolul 47n

Hotărâri ireconciliabile⁴⁹

Recunoașterea și executarea unei hotărâri dintre cele menționate la articolul 47a alineatul (1) se refuză în cazul și în măsura în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre ulterioară în materia autorității părintești referitoare la același copil care a fost pronunțată:

- (a) în statul membru în care se invocă recunoașterea, sau**
- (b) într-un alt stat membru sau în statul terț în care copilul își are reședința obișnuită, cu condiția ca hotărârea ulterioară să îndeplinească condițiile necesare pentru recunoașterea sa în statul membru în care se invocă recunoașterea.**

⁴⁹ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 32.

Secțiunea 3

Dispoziții comune privind executarea

Subsecțiunea 1

Executare⁵⁰

Articolul 31/47e

Procedura de executare

- (1) **Sub rezerva dispozițiilor prezentei secțiuni, procedura de executare a hotărârilor pronunțate într-un alt stat membru este reglementată (...) de dreptul statului membru de executare. Fără a aduce atingere articolelor 40, 47n, 36/47k și 47o1, o hotărâre pronunțată într-un stat membru care este executorie în statul membru (...) de origine se execută în statul membru de executare în aceleași condiții ca o hotărâre pronunțată în (...) acest stat membru.**

⁵⁰ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Întrucât procedurile de executare ar putea fi, în funcție de dreptul național, judiciare sau extrajudiciare, sintagma «autorități competente în ceea ce privește executarea» ar putea să includă instanțele, executorii judecătorești și orice alte autorități, astfel cum sunt stabilite de dreptul național. În cazurile în care dispozițiile prezentului regulament menționează și instanțele, în plus față de autoritățile competente în ceea ce privește executarea, ar trebui să fie avute în vedere situațiile în care, potrivit dreptului național, un alt organism decât o instanță este autoritatea competentă în ceea ce privește executarea, însă anumite decizii nu pot fi luate decât de instanțe, fie de la început, fie în cadrul controlului exercitat de acestea asupra actelor autorității competente în ceea ce privește executarea. Autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța din statul membru de executare este cea care ar trebui să dispună, să adopte sau să prevadă măsurile specifice necesare în etapa executării, precum măsurile fără caracter coercitiv prevăzute de dreptul național al respectivului stat membru sau măsurile coercitive prevăzute de acesta, incluzând amenzile, detenția sau preluarea copilului de către un executor judecătoresc.”

- (2) Partea care solicită executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru nu are obligația de a avea o adresă poștală în statul membru de executare. Partea respectivă are obligația de a avea un reprezentant autorizat în statul membru de executare doar în cazul în care existența unui astfel de reprezentant este obligatorie **în temeiul dreptului statului membru de executare**, indiferent de cetățenia (...) părților.

Articolul 32/47f

(...) Autoritățile competente (...) în ceea ce privește executarea

(...) Cererea de executare se adresează autorității competente (...) în ceea ce privește executarea în temeiul dreptului (...) statului membru de executare (...), astfel cum a fost comunicată Comisiei de respectivul stat membru în conformitate cu articolul 81.

(...)

Articolul 32a/47g

Executare parțială

- (1) Partea care solicită executarea unei hotărâri poate cere o executare parțială a acesteia.
- (2) În cazul în care s-a pronunțat o hotărâre cu privire la mai multe capete de cerere și executarea este refuzată pentru unele dintre acestea, executarea este totuși posibilă pentru acele părți din hotărâre care nu sunt vizate de refuz.
- (3) Alineatele (1) și (2) nu pot fi utilizate pentru a se executa o hotărâre prin care se dispune înapoierea unui copil fără a se executa și măsurile provizorii, inclusiv asigurătorii, care au fost dispuse pentru a reduce la minimum riscul menționat la articolul 13 primul paragraf litera (b) din Convenția de la Haga din 1980.

(...) **Modalități aferente exercitării dreptului de vizită**⁵¹

(1)(...) **Autoritățile competente în ceea ce privește executarea sau instanțele** (...) din statul membru de executare pot hotărî modalitățile (...) pentru a organiza exercitarea dreptului de vizită, în cazul în care modalitățile necesare nu au fost prevăzute sau nu au fost suficient prevăzute în hotărârea pronunțată de (...) **instanțele** din statul membru având competență pentru soluționarea cauzei pe fond **și cu condiția să fie respectate elementele esențiale ale respectivei hotărâri.**

(2)Modalitățile (...) hotărâte în conformitate cu (...) **alineatul (1)** își încetează aplicabilitatea (...) **în urma unei hotărâri** ulterioare pronunțate de instanțele (...) din statul membru având competență pentru soluționarea cauzei pe fond.

(...)

⁵¹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Pentru a facilita executarea hotărârilor dintr-un alt stat membru, autoritățile competente în ceea ce privește executarea sau instanțele din statul membru de executare ar trebui să aibă dreptul să precizeze în mod detaliat elementele practice sau condițiile juridice necesare în temeiul dreptului statului membru de executare. Modalitățile prevăzute în prezentul regulament ar trebui să faciliteze executarea în statul membru de executare a unei hotărâri care, altfel, ar fi posibil să nu poată fi executată din cauza impreciziei sale, permițând autorității competente în ceea ce privește executarea sau instanței de executare să facă hotărârea mai concretă și mai precisă. Tot astfel ar trebui să fie hotărâte și orice alte modalități necesare pentru a respecta cerințele legale prevăzute de dreptul național în materie de executare a hotărârilor al statului membru de executare, cum ar fi, de exemplu, participarea în faza de executare a unei autorități pentru protecția copilului sau a unui psiholog. Nicio astfel de modalitate nu ar trebui însă să interfereze cu elementele esențiale ale hotărârii sau să depășească cadrul acestora. În plus, competența conferită de prezentul regulament de a adapta măsurile nu ar trebui să permită instanței de executare să înlocuiască măsurile care nu sunt prevăzute de dreptul statului membru de executare cu măsuri diferite.”

Articolul 35/47j

Notificarea sau comunicarea certificatului și a hotărârii⁵²

- (1) În cazul în care se solicită executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru, certificatul **corespunzător** eliberat (...) **în temeiul articolelor 36a sau 47l** se notifică sau se comunică persoanei împotriva căreia se solicită executarea înainte de prima măsură de executare. Certificatul este însoțit de hotărâre, dacă aceasta nu a fost deja notificată sau comunicată persoanei respective, **și, dacă este cazul, de detaliile privind modalitățile menționate la articolul 34/47i alineatul (1).**
- (2) În cazul în care (...) **notificarea sau comunicarea trebuie efectuată** în alt stat membru decât statul membru de origine, persoana (...) **împotriva căreia se solicită executarea** poate cere o traducere (...) **sau o transliterare a următoarelor documente:**
 - (a) (...) **hotărârea**, pentru a contesta executarea (...);
 - (b) **dacă este cazul, [conținutul relevant al] certificatul[ui] eliberat în temeiul articolului 47l;**

⁵² Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Pentru a informa persoana împotriva căreia se solicită executarea cu privire la executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru, certificatul prevăzut în temeiul prezentului regulament, însoțit, dacă este necesar, de hotărâre, ar trebui notificat sau comunicat persoanei respective într-un termen rezonabil înainte de efectuarea primei măsuri de executare. În acest context, prima măsură de executare ar trebui să însemne prima măsură de executare după această notificare sau comunicare. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție, partea împotriva căreia se solicită executarea beneficiază de un drept la o cale de atac efectivă, ceea ce include posibilitatea de a iniția o procedură pentru a contesta forța executorie a hotărârii înainte de începerea efectivă a executării.”

dacă (...) acestea nu sunt scrise sau nu sunt însoțite de o traducere **sau de o transliterare** fie într-o limbă pe care persoana respectivă o înțelege, (...) fie în limba oficială a statului membru în care persoana își are reședința obișnuită sau, în cazul în care în statul membru respectiv există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale din locul în care persoana își are reședința obișnuită.

- (3) În cazul în care se solicită o traducere (...) **sau o transliterare** în temeiul (...) **alineatului (2)**, nu se pot lua alte măsuri de executare decât măsurile asigurătorii până când persoanei împotriva căreia se solicită executarea nu i-a fost furnizată traducerea **sau transliterarea**.
- (4) (...) **Alineatele (2) și (3)** nu se aplică (...) **în măsura** în care hotărârea **și, după caz, certificatul menționat la alineatul (1)** i-au fost deja notificate sau comunicate persoanei împotriva căreia se solicită executarea (...), **cu respectarea cerințelor privind traducerea sau transliterarea prevăzute la alineatul (2)**.

(...)

Subsecțiunea 2

Suspendarea procedurii de executare și refuzul executării

Articolul 36/47k

(...) Suspendare și refuz⁵³

⁵³ Urmează să se adauge trei considerente cu următorul conținut:

- (C1) „În materia autorității părintești, executarea va privi întotdeauna un copil și, în multe cazuri, predarea copilului unei alte persoane decât cea cu care copilul locuiește la momentul respectiv și/sau mutarea copilului într-un alt stat membru. Obiectivul principal ar trebui, așadar, să fie găsirea unui just echilibru între, ca principiu, dreptul reclamantului de a obține punerea în aplicare a unei hotărâri cât mai rapid posibil, inclusiv în situații transfrontaliere în cadrul Uniunii Europene, și, dacă este necesar, inclusiv prin aplicarea unor măsuri coercitive, și necesitatea de a limita cât mai mult posibil expunerea copilului la astfel de măsuri de executare coercitive care ar putea fi traumatizante, în cazurile în care acestea nu pot fi evitate. Această evaluare ar trebui efectuată de autoritățile competente în ceea ce privește executarea și de instanțele din fiecare stat membru în funcție de circumstanțele fiecărui caz individual.”
- (C2) „Prezentul regulament urmărește să creeze condiții egale între statele membre în ceea ce privește executarea transfrontalieră a hotărârilor în materia autorității părintești. Într-o serie de state membre, aceste hotărâri sunt deja executorii chiar dacă mai pot face încă obiectul unei căi de atac sau a fost deja formulată împotriva lor o cale de atac. În alte state membre, este executorie numai o hotărâre definitivă care nu mai poate face obiectul unei căi de atac ordinare. Pentru a răspunde situațiilor de urgență, prezentul regulament prevede, așadar, că anumite hotărâri în materia autorității părintești ar putea fi declarate executorii cu titlu provizoriu de către instanța din statul membru de origine chiar dacă mai pot face încă obiectul unei căi de atac, și anume hotărârile prin care se dispune înapoierea unui copil în temeiul Convenției de la Haga din 1980 și hotărârile prin care se acordă dreptul de vizită.”
- (C3) „Cu toate acestea, în procedurile de executare care privesc copiii, este important ca autoritățile competente în ceea ce privește executarea sau instanțele să fie în măsură să reacționeze rapid la o schimbare relevantă a împrejurărilor, incluzând contestarea hotărârii în statul membru de origine, pierderea forței executorii a hotărârii și obstacolele sau situațiile de urgență cu care respectivele autorități sau instanțe se confruntă în etapa executării. Prin urmare, procedura de executare ar trebui suspendată, la cerere sau din oficiu de către instanța sau autoritatea respectivă, în cazul în care forța executorie a hotărârii este suspendată în statul membru de origine. Autoritatea sau instanța competentă în ceea ce privește executarea nu ar trebui însă să fie obligată să cerceteze în mod activ dacă forța executorie a fost suspendată între timp, în urma formulării unei căi de atac sau din altă cauză, în statul membru de origine dacă nu există niciun indiciu în acest sens. În plus, suspendarea sau refuzul executării în statul membru de executare ar trebui să fie lăsată la discreția autorității competente în ceea ce privește executarea sau a instanței și ar trebui să fie posibilă și la cerere, în cazul în care se constată existența unuia sau a mai multora dintre motivele cuprinse în prezentul regulament sau permise de acesta.”

- (1) (...) **Autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța (...) din statul membru de executare (...), din oficiu sau** la cererea persoanei împotriva căreia se solicită executarea **ori, după caz în conformitate cu dreptul național, la cererea copilului în cauză, suspendă** procedura de executare în cazul în care caracterul executoriu al hotărârii este suspendat în statul membru de origine.
- (2) **Autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța din statul membru de executare poate, la cererea persoanei împotriva căreia se solicită executarea (...) ori, după caz în conformitate cu legislația națională, la cererea copilului în cauză, să suspende** procedura de executare (...), **în tot sau în parte, pe baza unuia dintre următoarele motive:**
- (a) **hotărârea face obiectul unei căi de atac ordinare în statul membru de origine;**
 - (b) **termenul pentru introducerea unei căi de atac ordinare menționate la litera (a) nu a expirat încă;**
 - (c) **a fost introdusă o cerere de refuz al executării în temeiul articolului 40, 47n sau 47o1, sau**
 - (d) **persoana împotriva căreia se solicită executarea a solicitat, în conformitate cu articolul 47m, retragerea unui certificat eliberat în temeiul articolului 47l.**
- (3) **În cazul în care autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța suspendă procedura de executare din motivul menționat la alineatul (2) litera (b), aceasta poate preciza care este termenul pentru introducerea oricărei căi de atac**⁵⁴.

⁵⁴ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cazul în care hotărârea mai poate face obiectul unei căi de atac în statul membru de origine, iar termenul pentru introducerea unei căi de atac ordinare nu a expirat încă, autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța din statul membru de executare ar trebui să aibă posibilitatea să suspende, la cerere, procedura de executare. În astfel de cazuri, aceasta poate preciza care este termenul pentru introducerea oricărei căi de atac în statul membru de origine, în scopul obținerii sau menținerii suspendării procedurii de executare. Această precizare a unui termen ar trebui să producă efecte numai în ceea ce privește suspendarea procedurii de executare și nu ar trebui să afecteze termenul pentru introducerea unei căi de atac în conformitate cu normele de procedură ale statului membru de origine.”

- (4) **În cazuri excepționale, autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța poate, la cererea persoanei împotriva căreia se solicită executarea ori, după caz în conformitate cu legislația națională, la cererea copilului în cauză sau a oricărei părți interesate care acționează în interesul superior al copilului, să suspende procedura de executare dacă aceasta ar expune copilul la un risc grav de vătămare fizică sau psihică din cauza unor obstacole temporare apărute după pronunțarea hotărârii sau în temeiul oricărei alte schimbări semnificative de circumstanțe.**

Executarea se reia de îndată ce riscul grav de vătămare fizică sau psihică încetează să mai existe.

- (5) **În cazurile menționate la alineatul (4), înainte de a refuza executarea în temeiul alineatului (6), autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța ia măsurile necesare⁵⁵ pentru a facilita executarea în conformitate cu legislația și procedurile naționale și cu interesul superior al copilului.**
- (6) **În cazul în care riscul grav menționat la alineatul (4) are un caracter durabil, autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța poate, la cerere, să refuze executarea hotărârii.**

⁵⁵ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cazuri excepționale, autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța poate suspenda procedura de executare dacă aceasta ar expune copilul la un risc grav de vătămare fizică sau psihică din cauza unor obstacole temporare apărute după pronunțarea hotărârii sau în temeiul oricărei alte schimbări semnificative de circumstanțe. Executarea ar trebui să se reia de îndată ce riscul grav de vătămare fizică sau psihică încetează să mai existe. Dacă acesta persistă însă, înainte de a refuza executarea, se iau eventualele măsuri corespunzătoare în conformitate cu legislația și procedurile naționale, inclusiv, după caz, cu asistență din partea altor profesioniști din domeniu, cum ar fi lucrători sociali sau pedopsihiatri, pentru a încerca să se asigure punerea în aplicare a hotărârii. În special, autoritățile competente în ceea ce privește executarea ar trebui, în conformitate cu legislația și procedurile naționale, să încerce să depășească orice obstacole create de o schimbare de circumstanțe, cum ar fi, de exemplu, obiecția vădită a copilului, exprimată numai după ce a fost pronunțată hotărârea, care este atât de puternică, încât, dacă ar fi ignorată, ar reprezenta pentru copil un risc grav de vătămare fizică sau psihică.”

Articolul 47o1

Motivele refuzului sau suspendării executării în temeiul legislației naționale⁵⁶

Motivele refuzului sau suspendării executării în temeiul legislației statului membru de executare se aplică în măsura în care acestea nu sunt incompatibile cu aplicarea articolelor 36/47k, 40 și 47n⁵⁷.

Articolul 41/47p

Competența (...) autorităților sau a instanțelor (...) competente în ceea ce privește refuzul executării

- (1) Cererea de refuz al executării **întemeiată pe articolul 38** se prezintă instanței (...) care a fost comunicată Comisiei de fiecare stat membru în temeiul articolului 81. **Cererea de refuz al executării întemeiată pe alte motive prevăzute sau permise de prezentul regulament se prezintă autorității sau instanței care a fost comunicată Comisiei de fiecare stat membru în temeiul articolului 81.**

⁵⁶ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Aplicarea oricărui motiv de refuz prevăzut de dreptul național nu ar trebui să aibă efectul de a extinde condițiile și modalitățile motivelor prevăzute în prezentul regulament.”

⁵⁷ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„O parte care contestă executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru ar trebui, pe cât posibil și în conformitate cu sistemul juridic al statului membru de executare, să poată face acest lucru în cadrul procedurii de executare și ar trebui să poată invoca, în cadrul unei proceduri, pe lângă motivele de refuz prevăzute în prezentul regulament, motivele de refuz disponibile în temeiul legislației statului membru în care se solicită executarea, care ar continua să fie aplicabile întrucât nu sunt incompatibile cu motivele prevăzute în prezentul regulament. Aceasta ar include, de exemplu, contestații pe baza unor erori formale potrivit dreptului intern, comise într-un act de executare sau pe baza afirmației că acțiunea impusă prin hotărâre a fost deja executată sau a devenit imposibilă, de exemplu, în caz de forță majoră, de boală gravă a persoanei căreia copilul urmează să fie predat, de detenție sau de deces al persoanei respective, faptul că statul membru în care copilul urmează să fie înapoiat s-a transformat într-o zonă de război după pronunțarea hotărârii sau refuzul de executare a unei hotărâri care, în conformitate cu legislația statului membru în care se solicită executarea, nu are niciun conținut cu caracter executoriu și căreia nu i se pot aduce modificări în acest sens.”

- (2) Competența teritorială a **autorității sau a instanței care a fost comunicată Comisiei de fiecare stat membru în temeiul articolului 81** se stabilește (...) **de dreptul statului membru în care a fost inițiată o procedură în conformitate cu alineatul (1).**

(...)

Articolul 42/47q

(...) **Cererea de refuz al executării**

- (1) Procedura **pentru introducerea unei cereri** de refuz al executării, în măsura în care nu este reglementată de prezentul regulament, este reglementată de dreptul statului membru de executare.
- (2) Solicitantul furnizează instanței (...) o copie a hotărârii și, (...) **după caz și în măsura posibilului, certificatul corespunzător eliberat în temeiul articolului 36a sau 47l.**
- (3) **Autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța poate, dacă este necesar, să ceară părții care solicită executarea să furnizeze, în conformitate cu articolul 69, o traducere sau o transliterare a [conținutului relevant al] certificatului corespunzător eliberat în temeiul articolului 36a sau 47l, care precizează ce obligație trebuie executată.**
- (4) **Autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța poate să ceară părții care solicită executarea să furnizeze, în conformitate cu articolul 69, o traducere sau o transliterare a hotărârii dacă nu poate să continue procedura în lipsa traducerii sau a transliterării respective.**
- (5) **Autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța (...) poate să se dispenseze de prezentarea documentelor menționate la (...) alineatul (2) în cazul în care le deține deja sau în cazul în care nu consideră rezonabilă furnizarea acestora de către solicitant. (...) În cel de al doilea caz, instanța poate solicita celelalte părți să furnizeze respectivele documente.**
- (6) Partea care solicită refuzul executării unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru nu are obligația de a avea o adresă poștală în statul membru de executare. Partea respectivă are obligația de a avea un reprezentant autorizat în statul membru de executare doar în cazul în care existența unui astfel de reprezentant este obligatorie **în temeiul dreptului statului membru de executare**, indiferent de cetățenia [...] părților.

Articolul 43/47r

(...) Proceduri urgente

(...) **Autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau instanța acționează fără întârzieri nejustificate în procedura de soluționare a cererii de refuz al executării.**

Articolul 44/47r

Contestare sau cale de atac (...)

(1)(...) Oricare dintre părți poate introduce o cale de atac **sau o contestație** împotriva hotărârii privind cererea de refuz al executării.

(2)**Contestația sau** calea de atac se introduce la (...) instanța **autoritatea sau** pe care statul membru de executare a comunicat-o Comisiei, în temeiul articolului 81, **ca fiind instanța la care se introduce o astfel de cale de atac.**

Articolul 45/47r

Contestare sau cale de atac (...) ulterioară

(...) O hotărâre pronunțată cu privire **la contestație sau** la calea de atac poate fi contestată **printr-o contestație sau cale de atac ulterioară** doar în cazul în care instanțele înaintea cărora ar putea fi introdusă respectiva **contestație sau cale de atac ulterioară au fost** comunicate Comisiei de către (...) statul membru **respectiv** în temeiul articolului 81.

Articolul 46/47s

Suspendarea procedurii

(1) **Autoritatea competentă în ceea ce privește executarea sau** instanța sesizată cu o cerere de refuz al executării sau (...) în fața căreia **este introdusă** o cale de atac (...) în temeiul articolului 44 sau al articolului 45 poate (...) să suspende procedura pe baza unuia dintre următoarele motive:

(a) **hotărârea face obiectul** unei căi de atac ordinare în statul membru de origine;

(b) termenul (...) **pentru introducerea unei căi de atac ordinare menționate la litera (a) nu a expirat încă; sau**

(c) **persoana împotriva căreia se solicită executarea a solicitat, în conformitate cu articolul 47m, retragerea unui certificat eliberat în temeiul articolului 47l.**

(2) În cazul în care **autoritatea competentă în ceea ce privește executarea** sau instanța suspendă procedura din motivul menționat la **alineatul (1) litera (b)**, aceasta poate acorda un termen (...) pentru introducerea unei căi de atac⁵⁸.

(...)

(...)

(...)

(...)

⁵⁸ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 54.

SECȚIUNEA (...) 4

ACTE AUTENTICE ȘI ACORDURI

Articolul 55a

Domeniu de aplicare

Prezenta secțiune se aplică în materie de divorț, de separare de drept și de autoritate părintească actelor autentice care au fost întocmite sau înregistrate în mod formal și acordurilor care au fost înregistrate într-un stat membru care își declară competența în temeiul capitolului II din prezentul regulament.

Articolul 55

Recunoașterea și executarea actelor autentice și a acordurilor

(1) Actele autentice și acordurile privind separarea de drept și divorțul, care au efecte juridice obligatorii în statul membru de origine, sunt recunoscute în celelalte state membre fără a fi necesară vreo procedură specială. Secțiunea 1 din prezentul capitol se aplică în consecință, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezenta secțiune⁵⁹.

⁵⁹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Actele autentice și acordurile dintre părți referitoare la separarea de drept și la divorț, care au efecte juridice obligatorii într-un stat membru, ar trebui asimilate „hotărârilor” în scopul aplicării normelor privind recunoașterea. Actele autentice și acordurile dintre părți în materia autorității părintești care sunt executorii într-un stat membru ar trebui asimilate „hotărârilor” în scopul aplicării normelor privind recunoașterea și executarea.

Deși obligația de a oferi copilului posibilitatea de a-și exprima opinia în temeiul prezentului regulament nu se aplică actelor autentice și acordurilor, dreptul copilului de a-și exprima opinia continuă să fie aplicabil în temeiul articolului 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și în lumina articolului 12 din Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului, astfel cum au fost transpuse în legislația și în procedurile naționale. Faptul că nu i s-a dat copilului posibilitatea de a-și exprima opinia nu ar trebui să constituie automat un motiv de refuz al recunoașterii și al executării actelor autentice și ale acordurilor în materie de autoritate părintească.”

(2) (...) Actele autentice și acordurile în materia autorității părintești, care produc efecte juridice obligatorii și au caracter executoriu (...) în statul membru (...) de origine, sunt recunoscute și executate (...) în celelalte state membre fără a fi necesară vreo hotărâre de încuviințare a executării. Secțiunile 1 și 3 din prezentul capitol se aplică în consecință, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezenta secțiune.

Articolul 56

Certificatul

(1) Instanța sau autoritatea competentă din statul membru de origine, comunică Comisiei în temeiul articolului 81, eliberează, (...) la cererea unei părți, (...) un certificat pentru un act autentic sau un acord:

(a) în materie matrimonială folosind formularul care figurează în anexa [III];

(b) în materia autorității părintești folosind formularul care figurează în anexa [VI]⁶⁰.

Certificatul **menționat la litera (b)** conține un rezumat al obligației executorii (...) cuprinse în **actul autentic sau în acord** (...).

(2) Certificatul nu poate fi eliberat decât în cazul în care statul membru care a delegat autorității publice sau altei autorități competența de a întocmi sau de a înregistra în mod formal actul autentic sau de a înregistra acordul ar fi competent în temeiul capitolului II din prezentul regulament și actul autentic sau acordul are efecte juridice obligatorii în statul membru respectiv.

⁶⁰ Certificatul ar trebui să conțină o casetă de bifat indicând dacă copilului i s-a dat posibilitatea să își exprime opinia și, în caz negativ, motivele pentru care copilului nu i s-a dat această posibilitate.

(3) În pofida alineatului (2), în materia autorității părintești, certificatul nu poate fi eliberat dacă există vreun indiciu că conținutul actului autentic sau al acordului este contrar interesului superior al copilului.

(4) Certificatul se completează în limba actului autentic sau a acordului. Acesta poate fi eliberat și într-o altă limbă oficială a Uniunii care a fost solicitată de parte. Acest lucru nu creează nicio obligație pentru autoritatea competentă care eliberează certificatul de a furniza o traducere sau o transliterare a [conținutului relevant].

(...)

(5) În cazul neprezentării acestui certificat, un act autentic sau un acord nu este recunoscut sau executat în alt stat membru.

Articolul 56a

Rectificarea și retragerea certificatului

(1) Instanța sau autoritatea competentă din statul membru de origine, comunicată Comisiei în temeiul articolului 81, rectifică certificatul, la cerere, și poate face acest lucru și din oficiu în cazul în care, din cauza unei erori materiale sau a unei omisiuni, există o discrepanță între actul autentic sau acord și certificat.

(2) Instanța sau autoritatea competentă menționată la alineatul (1) retrage certificatul, la cerere sau din oficiu, în cazul în care acesta a fost eliberat în mod neîntemeiat, ținând seama de cerințele prevăzute la articolul 56.

(3) Procedura, inclusiv orice cale de atac, referitoare la rectificarea sau retragerea certificatului este reglementată de dreptul statului membru de origine.

Articolul 56b

Motive de refuz al recunoașterii sau al executării

- (1) Recunoașterea unui act autentic sau a unui acord privind separarea de drept sau divorțul se refuză:**
- (a) în cazul în care recunoașterea contravine în mod evident ordinii publice a statului membru în care se solicită recunoașterea;**
 - (b) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre, cu un act autentic sau cu un acord survenite între aceleași părți în statul membru în care se solicită recunoașterea; sau**
 - (c) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre anterioară ori cu un act autentic sau acord anterior survenite într-un alt stat membru sau într-un stat terț între aceleași părți, cu condiția ca prima hotărâre ori primul act autentic sau acord să îndeplinească condițiile necesare recunoașterii sale în statul membru în care se solicită recunoașterea.**
- (2) Recunoașterea sau executarea unui act autentic sau a unui acord în materia autorității părintești se refuză:**
- (a) în cazul în care recunoașterea contravine în mod evident ordinii publice din statul membru în care se solicită aceasta, luând în considerare interesul superior al copilului;**
 - (b) la solicitarea oricărei persoane care susține că actul autentic sau acordul se opune exercitării autorității sale părintești, în cazul în care actul autentic a fost întocmit sau înregistrat ori acordul a fost încheiat și înregistrat fără participarea persoanei respective;**
 - (c) în cazul și în măsura în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre, cu un act autentic ori cu un acord în materia autorității părintești survenite ulterior în statul membru în care se invocă recunoașterea sau se solicită executarea;**

(d) în cazul și în măsura în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre cu un act autentic ori cu un acord în materia autorității părintești survenite ulterior într-un alt stat membru sau în statul terț în care copilul își are reședința obișnuită, cu condiția ca hotărârea ulterioară ori actul autentic sau acordul ulterior să îndeplinească condițiile necesare recunoașterii sale în statul membru în care se invocă recunoașterea sau se solicită executarea.

(3) Recunoașterea sau executarea unui act autentic sau acord în materia autorității părintești poate fi refuzată în cazul în care actul autentic a fost întocmit sau înregistrat ori acordul a fost înregistrat fără să i se fi oferit copilului care este capabil de a-și formula propriile opinii posibilitatea de a-și exprima opinia.

SECȚIUNEA (...) 5

(...) ALTE DISPOZIȚII

(...)

(...)

Articolul 50

Interzicerea controlului competenței (...) instanței de origine

Competența (...) instanței din statul membru de origine nu poate fi controlată. Criteriul ordinii publice menționat la articolul 37 litera (a) și la articolul 38 litera (a) nu se poate aplica normelor de competență menționate la articolele 3-(...)13.

Articolul 51

Diferențe între legislațiile aplicabile

Recunoașterea unei hotărâri în materie matrimonială nu poate fi refuzată pe motiv că legislația statului membru în care se solicită aceasta nu permite divorțul, separarea de drept sau anularea căsătoriei pe baza unor fapte identice.

Articolul 52

Interzicerea revizuirii pe fond

În niciun caz, o hotărâre pronunțată în alt stat membru nu poate face obiectul unei revizuiri pe fond.

Articolul 52a

Căi de atac în anumite state membre

În cazul în care o hotărâre a fost pronunțată în Irlanda, în Cipru sau în Regatul Unit, orice cale de atac prevăzută în statul membru de origine este considerată cale de atac ordinară în sensul prezentului capitol.

(...)

(...)

Articolul 57

Costuri

Prezentul capitol se aplică, de asemenea, în ceea ce privește stabilirea cuantumului cheltuielilor de judecată în cadrul procedurilor inițiate în temeiul prezentului regulament și pentru executarea oricărei hotărâri privind astfel de cheltuieli.

Articolul 58

Asistență judiciară

(1) Reclamantul care, în statul membru de origine, a beneficiat în tot sau în parte de asistență judiciară sau de o scutire de taxe și de cheltuieli beneficiază, în cadrul procedurii prevăzute la (...) articolele (...) **27 alineatul (3), 39, și 42/47q**, de cea mai favorabilă asistență sau de cea mai mare scutire prevăzută de dreptul statului membru de executare.

(2) Un solicitant care, în statul membru de origine, a beneficiat de o procedură gratuită în fața unei autorități administrative comunicate Comisiei în temeiul articolului 81 are dreptul de a beneficia, în cadrul oricărei proceduri enumerate la alineatul (1), de asistență judiciară în conformitate cu alineatul (1). În acest scop, partea respectivă prezintă un document întocmit de autoritatea competentă a statului membru de origine, prin care se atestă faptul că partea îndeplinește condițiile economice pentru a putea beneficia în tot sau în parte de asistență judiciară sau de o scutire de taxe și cheltuieli.

Articolul 59

Cauțiune sau garanție

Unei părți care solicită într-un stat membru executarea unei hotărâri pronunțate în alt stat membru nu i se poate solicita vreo cauțiune sau garanție, indiferent de denumirea acestora, pe motiv că este cetățean străin sau că nu își are (...) reședința obișnuită în statul membru de executare.

CAPITOLUL V

COOPERAREA (...) ÎN MATERIA AUTORITĂȚII PĂRINTEȘTI⁶¹

⁶¹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Dispozițiile prezentului regulament referitoare la cooperarea în materia autorității părintești nu ar trebui să se aplice soluționării cererilor de înapoiere în temeiul Convenției de la Haga din 1980, care, în conformitate cu articolul 19 din Convenția de la Haga din 1980 și cu jurisprudența consacrată a Curții de Justiție, nu reprezintă proceduri privind fondul autorității părintești. Totuși, aplicarea Convenției de la Haga din 1980 ar trebui să fie completată de dispozițiile prezentului regulament privind răpirea internațională de copii și de dispozițiile generale.”

A se vedea, de asemenea, considerentul propus în nota de subsol 3.

Articolul 60

Desemnarea **autorităților centrale**⁶²

Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități centrale însărcinate să-l asiste la aplicarea prezentului regulament în materia autorității părintești și precizează competențele teritoriale sau materiale ale fiecăreia. Atunci când un stat membru a desemnat mai multe autorități centrale, comunicările se adresează, în principiu, direct autorității centrale competente. În cazul în care o comunicare este adresată unei autorități centrale necompetente, aceasta (...) **transmite** comunicarea către autoritatea centrală competentă și informează (...) expeditorul cu privire la acest fapt.

(...)

Articolul 62

Atribuții generale (...) ale autorităților centrale

- (1) (...) Autoritățile centrale comunică informații cu privire la dreptul intern (...) și la procedurile și serviciile naționale **disponibile în materia autorității părintești și iau măsurile pe care le consideră** corespunzătoare (...) pentru ameliorarea aplicării prezentului regulament (...).
- (2) **Autoritățile centrale cooperează și promovează cooperarea dintre autoritățile competente din statele lor membre pentru realizarea obiectivelor prezentului regulament.**
- (3) În (...) **acest scop, poate** fi utilizată Rețeaua judiciară europeană în materie civilă și comercială.

⁶² Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În materia autorității părintești, ar trebui desemnate autorități centrale în toate statele membre. Statele membre ar trebui să aibă în vedere desemnarea aceleiași autorități centrale pentru prezentul regulament și pentru Convențiile de la Haga din 1980 și din 1996. Statele membre ar trebui să se asigure că autoritățile centrale dispun de resursele financiare și umane necesare care să le permită să își îndeplinească atribuțiile ce le revin în temeiul prezentului regulament.”

Articolul 62a

Cereri prin intermediul autorităților centrale

- (1) Autoritățile centrale, la cererea unei autorități centrale a unui alt stat membru, cooperează în cazuri individuale pentru realizarea obiectivelor menționate în prezentul regulament.**
- (2) Cererile în temeiul prezentului capitol pot fi formulate de o instanță judecătorească sau de o autoritate competentă. Cererile în temeiul articolului 63 literele (c) și (g) și al articolului 64 alineatul (1) litera (c) pot fi formulate, de asemenea, de titularii autorității părintești.**
- (3) Cu excepția cazurilor urgente și fără a aduce atingere articolului 67a, cererile în temeiul prezentului capitol se adresează autorității centrale din statul membru al instanței sau al autorității competente solicitante sau în care solicitantul își are reședința obișnuită⁶³.**

⁶³ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Cu excepția cazurilor urgente și fără a aduce atingere cooperării și comunicării directe între instanțe permise în temeiul prezentului regulament, cererile în temeiul prezentului regulament privind cooperarea în materia autorității părintești ar putea fi formulate de instanțe și de autorități competente și ar trebui să fie adresate autorității centrale a statului membru al instanței sau al autorității competente solicitante. Anumite cereri ar putea fi, de asemenea, formulate de titularii autorității părintești și ar putea fi adresate autorității centrale din locul reședinței obișnuite a solicitantului. Astfel de cereri ar trebui să includă cereri de furnizare de informații și asistență titularilor autorității părintești care solicită recunoașterea și executarea unei hotărâri pe teritoriul autorității centrale solicitate, în special în ceea ce privește dreptul de vizită și înapoierea copilului, inclusiv, dacă este necesar, informații privind modalitatea de obținere a asistenței judiciare; cereri de facilitare a acordului între titularii autorității părintești recurgând la mediere sau la alte mijloace de soluționare alternativă a litigiilor și cereri adresate unei instanțe sau unei autorități competente de a analiza necesitatea de a lua măsuri pentru protecția persoanei sau a bunurilor copilului.

Un exemplu de caz urgent care permite contactarea inițială directă a instanței sau a autorității competente a statului solicitat ar putea fi o cerere directă adresată autorității competente a unui alt stat membru de a analiza necesitatea de a lua măsuri pentru protecția copilului în cazul în care se presupune că acesta se află într-o situație de risc iminent.

Obligația de a acționa prin intermediul canalelor autorității centrale ar trebui să fie obligatorie numai pentru cererile inițiale; orice comunicare ulterioară cu instanța, cu autoritatea competentă sau cu solicitantul poate să aibă loc și direct.”

- (4) **Prezentul articol nu împiedică autoritățile centrale sau autoritățile competente să încheie cu autoritățile centrale sau autoritățile competente⁶⁴ din unul sau mai multe alte state membre acorduri sau înțelegeri care să permită comunicări directe în cadrul relațiilor lor reciproce sau să mențină acordurile sau înțelegerile existente.**
- (5) **Prezentul capitol nu împiedică niciun titular al autorității părintești să se adreseze direct instanțelor din alt stat membru.**
- (6) **Niciun element din articolele 63 și 64 nu impune unei autorități centrale o obligație de a exercita competențe care pot fi exercitate numai de autoritățile judiciare în conformitate cu dreptul statului membru solicitat.**

Articolul 63

(...) Atribuții specifice ale autorităților centrale solicitate

(...) Autoritățile centrale **solicitate** iau, (...) direct sau prin intermediul **instanțelor**, al autorităților **competente** sau al altor organisme, toate măsurile necesare pentru:

- (a) furnizarea de (...) sprijin, **în conformitate cu dreptul și procedurile naționale**, pentru a determina locul în care se află un copil, atunci când este posibil ca acesta să fie prezent pe teritoriul statului membru solicitat și (...) **respectiva informație** este necesară pentru soluționarea **unei solicitări** sau cereri prevăzute în prezentul regulament;

⁶⁴ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Autoritățile centrale sau autoritățile competente nu ar trebui să fie împiedicate să încheie cu autoritățile centrale sau autoritățile competente din unul sau mai multe alte state membre acorduri sau înțelegeri care permit comunicări directe în cadrul relațiilor lor reciproce sau să mențină acordurile sau înțelegerile existente. Autoritățile competente ar trebui să își informeze autoritățile centrale cu privire la astfel de acorduri sau înțelegeri.”

- (b) obținerea și schimbul de informații **relevante în procedurile în materia autorității părintești** în temeiul articolului 64;
- (c) furnizarea de informații și asistență titularilor autorității părintești care solicită recunoașterea și executarea unei hotărâri pe (...) teritoriul **autorității centrale solicitate**, în special în ceea ce privește dreptul de vizită și înapoierea copilului, **inclusiv, dacă este necesar, informații privind modalitatea de obținere a asistenței judiciare**;
- (d) facilitarea comunicării (...) între **instanțe, autorități competente și alte organisme implicate**⁶⁵, în special pentru aplicarea articolului (...) **64a**;
- (e) **facilitarea**⁶⁶ **comunicării între instanțe, dacă este necesar, în special pentru aplicarea articolelor 12, 12a, 14 și 19**;

⁶⁵ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cazuri specifice în materia autorității părintești, care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, autoritățile centrale ar trebui să coopereze între ele pentru a oferi asistență instanțelor naționale, autorităților competente și altor organisme, precum și titularilor autorității părintești. Astfel de alte organisme ar putea include, de exemplu, organizații neguvernamentale care oferă spații pentru desfășurarea de contacte supravegheate sau un organism cunoscut în general sub denumirea de „Family Court Assistance”, care există în anumite state membre. Asistența acordată de autoritatea centrală solicitată ar trebui să includă în special localizarea copilului, fie direct, fie prin intermediul instanțelor, al autorităților competente sau al altor organisme, în cazul în care acest lucru este necesar pentru soluționarea unei cereri în temeiul prezentului regulament, și furnizarea de orice alte informații relevante în procedura în materia autorității părintești.”

⁶⁶ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Autoritățile centrale solicitate ar trebui, de asemenea, să ia toate măsurile adecvate pentru a facilita comunicarea între instanțe, dacă este necesar, în special pentru aplicarea normelor privind transferul de competență, privind măsurile provizorii, inclusiv asigurătorii, în cazuri urgente, în special atunci când sunt legate de răpirea internațională de copii și au drept scop minimizarea riscului prevăzut la articolul 13 primul paragraf litera (b) din Convenția de la Haga din 1980, și a normelor privind litispendența și acțiunile conexe. În acest sens, furnizarea de informații pentru comunicare directă suplimentară poate fi suficientă în unele cazuri (de exemplu, furnizarea datelor de contact ale autorităților de protecție a copilului, ale judecătorilor din cadrul rețelelor relevante sau ale instanței competente).”

- (f) furnizarea oricărei informații și a oricărui sprijin util și **instanțelor** autorităților **competente** pentru aplicarea articolului 65; și
 - (g) facilitarea acordului între titularii autorității părintești recurgând la mediere sau la alte mijloace **de soluționare alternativă a litigiilor** și facilitarea în acest scop a cooperării transfrontaliere (...).
- (...)

Articolul 64

Cooperarea în materie de colectare și schimb de informații **relevante în procedurile în materia autorității părintești**

- (1) La primirea unei cereri motivate (...), autoritatea centrală din statul membru în care copilul își are **sau își avea** reședința obișnuită (...) **sau** în care acesta se află ori se afla (...), direct sau prin intermediul **instanțelor**, al autorităților **competente** sau al altor organisme:
- (a) **furnizează, dacă este disponibil, sau elaborează și furnizează un raport referitor la:**
 - (i) (...) situația copilului;
 - (ii) (...) orice procedură **în curs** (...) **în materia autorității părintești referitoare la** copil; sau
 - (iii) (...) hotărârile pronunțate (...) **în materia autorității părintești referitoare la** copil;

- (b) **furnizează orice alte informații relevante pentru procedurile în materia autorității părintești din statul membru solicitant, în special cu privire la situația unui părinte, a unei rude sau a unei alte persoane care poate fi adecvată pentru îngrijirea copilului, dacă situația copilului impune acest lucru; sau**
- (c) **poate să solicite instanței sau autorității competente din statul său membru să analizeze necesitatea de a lua măsuri pentru protecția persoanei sau a bunurilor copilului.**

(...)

(2) În orice caz, în situația în care copilul este expus unui pericol grav, instanța sau autoritatea competentă care preconizează luarea de măsuri sau care a luat măsuri pentru protecția copilului, dacă are cunoștință de faptul că reședința copilului s-a mutat într-un alt stat membru sau că copilul este prezent într-un alt stat membru, informează instanțele sau autoritățile competente din respectivul alt stat membru cu privire la pericolul implicat și măsurile luate sau preconizate. Aceste informații pot fi transmise direct sau prin intermediul autorităților centrale.

(3) Solicitățile menționate la alineatele (1) și (2) și eventualele documente suplimentare sunt însoțite de o traducere în limba oficială a statului solicitat sau, dacă în statul membru respectiv există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care trebuie soluționată solicitarea sau în orice altă limbă pentru care statul membru solicitat și-a exprimat clar acceptul. Statele membre comunică acest accept Comisiei în conformitate cu articolul 81.

(4) Informațiile menționate la alineatul (1) sunt transmise autorității centrale solicitante în termen de cel mult trei luni de la primirea cererii, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din cauza unor circumstanțe excepționale⁶⁷.

⁶⁷ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Întrucât timpul este esențial în materia autorității părintești, informațiile solicitate în temeiul dispozițiilor prezentului regulament privind cooperarea, inclusiv privind colectarea și schimbul de informații relevante în procedurile în materia autorității părintești, și hotărârea prin care se aprobă sau se refuză plasarea copilului într-un alt stat membru ar trebui transmise statului membru solicitant de autoritatea centrală a statului membru solicitat în termen de cel mult trei luni de la primirea solicitării, cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din cauza unor circumstanțe excepționale. Acest lucru presupune obligația autorității naționale competente de a furniza informațiile autorității centrale solicitate sau de a explica acestei autorități de ce nu pot fi furnizate informațiile, în timp util pentru a îi permite autorității centrale solicitate să respecte termenul respectiv. Cu toate acestea, toate autoritățile competente implicate ar trebui să depună eforturi pentru a răspunde chiar mai repede decât în termenul maxim prevăzut.”

Articolul 64a

Punerea în aplicare într-un alt stat membru a hotărârilor în materia autorității părintești

(1) O instanță dintr-un stat membru poate cere sprijinul instanțelor sau al autorităților competente dintr-un alt stat membru în vederea punerii în aplicare⁶⁸ a hotărârilor în materia autorității părintești pronunțate în conformitate cu prezentul regulament, în special în ceea ce privește asigurarea exercitării efective a dreptului de vizită.

(2) Solicitățile menționate la alineatul (1) și eventualele documente suplimentare sunt însoțite de o traducere în limba oficială a statului membru solicitat sau, dacă în statul membru respectiv există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care trebuie soluționată solicitarea sau în orice altă limbă pentru care statul membru solicitat și-a exprimat clar acceptul. Statele membre comunică acest accept Comisiei în conformitate cu articolul 81.

⁶⁸ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cazul în care o instanță a unui stat membru a pronunțat deja o hotărâre în materia autorității părintești sau are în vedere o astfel de hotărâre și executarea urmează să aibă loc în alt stat membru, instanța ar trebui să poată solicita ca instanțele sau autoritățile competente ale acestui alt stat membru să ofere asistență în ceea ce privește executarea hotărârii. Acest lucru ar trebui să se aplice, de exemplu, hotărârilor prin care se acordă un drept de vizită sub supraveghere exercitat într-un alt stat membru decât cel în care este situată instanța care dispune dreptul de vizită sau care presupun luarea oricăror altor măsuri însoțitoare dispuse de instanțele sau de autoritățile competente din statul membru în care hotărârea urmează să fie executată.”

⁶⁹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cazul în care în statul membru în care copilul își are reședința obișnuită se preconizează pronunțarea unei hotărâri privind plasarea copilului într-un centru de plasament sau în îngrijire în familie substitutivă, instanța ar trebui să aibă în vedere, în etapa cea mai timpurie a procedurii, măsuri adecvate pentru a asigura respectarea drepturilor copilului, în special dreptul acestuia de a-și păstra identitatea și a menține contactele cu părinții sau, după caz, cu alte rude, în conformitate cu articolele 8, 9 și 20 din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului. Atunci când instanța are cunoștință de o legătură strânsă a copilului cu un alt stat membru, măsurile adecvate ar putea include îndeosebi, în cazurile în care este aplicabil articolul 37 litera (b) din Convenția de la Viena cu privire la relațiile consulare, o notificare a organismului consular al statului membru respectiv. Luarea de cunoștință respectivă ar putea fi declanșată și de furnizarea de informații de către autoritatea centrală a acelui alt stat membru. Măsurile adecvate ar putea include, de asemenea, o solicitare de informații, adresată statului membru respectiv în temeiul prezentului regulament, despre un părinte, o rudă sau alte persoane care ar putea fi adecvate pentru îngrijirea copilului. În plus, în funcție de circumstanțe, instanța ar putea, de asemenea, solicita informații cu privire la procedurile și hotărârile privind unul dintre părinți sau frații/surorile copilului. Interesul superior al copilului ar trebui să primeze asupra oricăror alte considerații. În special, niciuna dintre aceste dispoziții nu ar trebui să aducă atingere dreptului sau procedurilor naționale aplicabile oricărei hotărâri privind plasarea pronunțate de instanța sau de autoritatea competentă din statul membru care preconizează plasarea. În special, acest lucru nu ar impune nicio obligație autorităților din statul membru care au competență în ceea ce privește plasarea copilului în celălalt stat membru sau implicarea în mod suplimentar a acelui stat membru în hotărârea sau procedura privind plasarea.”

(1) În cazul în care (...) **o instanță sau o autoritate competentă** (...) preconizează plasarea copilului într-un (...) alt stat membru⁷⁰, aceasta obține în prealabil aprobarea autorității competente din respectivul alt stat membru. În acest scop, (...) autoritatea centrală a (...) statului membru **solicitant** transmite autorității centrale a statului membru **solicitat**, în care urmează să fie plasat copilul, o cerere de aprobare care include un raport privind copilul, împreună cu motivele plasării sau ale îngrijirii propuse, **informații privind eventuala finanțare preconizată și orice alte informații pe care le consideră relevante, cum ar fi durata preconizată a plasării**⁷¹.

⁷⁰ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Orice tip de plasare a copilului în îngrijire într-o familie substitutivă – și anume, potrivit dreptului și procedurii naționale, cu una sau mai multe persoane – sau într-un centru de plasament, de exemplu, într-un orfelinat sau într-o casă de copii, într-un alt stat membru, ar trebui să se încadreze în domeniul de aplicare al prezentului regulament, în afara cazului în care aceasta este exceptată în mod expres, cum ar fi cazul plasării în vederea adopției, cel al plasării cu un părinte sau, după caz, cu orice altă rudă apropiată, declarată de statul membru de primire. În consecință, și «plasarea cu scop educativ» dispusă de o instanță sau stabilită de o autoritate competentă cu acordul părinților sau al copilului sau la cererea acestora ca urmare a comportamentului deviant al copilului ar trebui să fie inclusă. Nu ar trebui să fie exclusă decât plasarea – fie cu scop educativ, fie cu caracter punitiv - dispusă sau stabilită ca urmare a unui act al copilului care ar putea reprezenta un act pasibil de pedeapsă în temeiul dreptului penal dacă ar fi fost comis de un adult, indiferent dacă, în cazul specific, acesta ar putea atrage o condamnare.”

⁷¹ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În cazul în care o instanță sau o autoritate competentă a unui stat membru preconizează plasarea unui copil într-un alt stat membru, ar trebui desfășurată, înainte de plasare, o procedură de consultare pentru obținerea aprobării. Înainte de a dispune sau organiza măsura de plasare, instanța sau autoritatea competentă care preconizează să o dispună ar trebui să obțină acordul autorității competente din statul membru pe teritoriul căruia ar urma să fie plasat copilul. Lipsa unui răspuns în termen de trei luni nu ar trebui înțeleasă drept aprobare; fără aprobare, plasarea nu ar trebui să aibă loc. Cererea de aprobare ar trebui să includă cel puțin un raport privind copilul, împreună cu motivele plasării sau ale îngrijirii propuse, durata preconizată a plasării, informații privind eventuala finanțare preconizată, completate de orice alte informații pe care statul membru solicitat le-ar putea considera pertinente, cum ar fi eventuala supraveghere preconizată a măsurii, organizarea contactelor cu părinții, alte rude sau alte persoane cu care copilul are o relație strânsă sau motivele pentru care astfel de contacte nu sunt preconizate având în vedere articolul 8 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Ținând seama de jurisprudența Curții de Justiție, atunci când aprobarea plasării a fost acordată pentru o perioadă determinată, aprobarea respectivă nu ar trebui să se aplice hotărârilor sau acordurilor care prelungesc durata plasării. În astfel de împrejurări, ar trebui făcută o nouă cerere de aprobare.”

(1a) Alineatul (1) nu se aplică în cazul în care copilul urmează să fie plasat cu un părinte.

Statele membre pot decide că aprobarea lor în conformitate cu alineatul (1) nu este necesară pentru plasarea pe propriul lor teritoriu, cu anumite categorii de rude apropiate, pe lângă părinți. Aceste categorii sunt comunicate Comisiei în conformitate cu articolul 81.

(1b) Autoritatea centrală dintr-un alt stat membru poate informa instanța sau autoritatea competentă care preconizează plasarea unui copil despre o legătură strânsă a copilului cu statul membru respectiv. Aceasta nu aduce atingere dreptului și procedurilor naționale din statul membru care preconizează plasarea.

(2) Cererea și (...) **eventualele** documente **suplimentare** menționate la alineatul (1) sunt însoțite de o traducere în limba oficială a statului membru solicitat sau, **dacă în statul membru respectiv există mai multe limbi oficiale, în limba oficială** sau în una dintre limbile oficiale ale (...) **locului în care trebuie soluționată solicitarea sau** în orice altă limbă pentru care statul membru solicitat și-a exprimat clar acceptul. Statele membre comunică acest accept Comisiei în conformitate cu articolul 81.

(3) (...) **Plasarea** prevăzută la alineatul (1) **este (...) dispusă sau stabilită de** statul membru solicitant (...) **numai după ce** autoritatea competentă a statului membru solicitat a aprobat această plasare.

(4) (...) **Hotărârea** prin care se acordă sau se refuză aprobarea (...) **se transmite** autorității centrale solicitante în termen de cel mult (...) **trei** luni de la primirea cererii⁷², cu excepția cazului în care acest lucru este imposibil din cauza unor circumstanțe excepționale.

⁷² A se vedea considerentul propus în nota de subsol 67 de mai sus.

(5) Modalitățile de obținere a aprobării sunt reglementate de dreptul intern al statului membru solicitat⁷³.

(6) Prezentul articol nu împiedică autoritățile centrale sau autoritățile competente să încheie cu autoritățile centrale sau autoritățile competente din unul sau mai multe alte state membre acorduri sau înțelegeri care simplifică procedura de consultare pentru obținerea aprobării în cadrul relațiilor lor reciproce sau să le mențină pe cele existente.

Articolul 66

(...) Costurile autorităților centrale

(...) (1) Asistența acordată de autoritățile centrale în temeiul prezentului regulament este gratuită.

(2) Fiecare autoritate centrală își suportă propriile costuri **care decurg din aplicarea prezentului regulament.**

Articolul 67

Întrunirile autorităților centrale

(1) Autoritățile centrale se întrunesc în mod regulat pentru a facilita aplicarea prezentului regulament.

⁷³ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„În plus, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, statele membre ar trebui să instituie norme și proceduri clare în ceea ce privește aprobarea prevăzută în prezentul regulament, pentru a asigura securitatea juridică și celeritatea. Procedurile ar trebui, printre altele, să permită autorității competente să acorde sau să refuze aprobarea sa într-un termen scurt.”

(2) Convocarea întrunirilor autorităților centrale se efectuează, **în special, de Comisie**⁷⁴ în cadrul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială, în conformitate cu Decizia 2001/470/CE.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 67a0

Domeniu de aplicare

Prezentul capitol se aplică soluționării solicitărilor și cererilor prevăzute în capitolele III-V din prezentul regulament.

Articolul 67a

Cooperarea și comunicarea între instanțe

(1) În sensul prezentului regulament, instanțele pot să coopereze și să comunice direct între ele sau să își solicite informații în mod direct, cu condiția ca această comunicare să respecte drepturile procedurale ale părților la procedură și confidențialitatea informațiilor.

⁷⁴ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Faptul că întrunirile autorităților centrale se convocă, în special, de Comisie, în cadrul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială, în conformitate cu Decizia 2001/470/CE, nu ar trebui să împiedice organizarea altor reuniuni ale autorităților centrale.”

(2) Cooperarea menționată la alineatul (1) poate fi pusă în aplicare prin orice mijloace pe care instanța le consideră adecvate. Aceasta poate privi, în special:

- (a) comunicarea în sensul articolelor 12 și 12a;**
- (b) informații în conformitate cu articolul 14;**
- (c) informații privind proceduri în curs în sensul articolului 19;**
- (d) comunicarea în sensul capitolelor III-V.**

Articolul 65a

Colectarea și transmiterea informațiilor⁷⁵

⁷⁵ Urmează să se adauge două considerente cu următorul conținut:

- (C1) „Cu excepția cazurilor în care prezentul regulament prevede altfel, prelucrării datelor cu caracter personal de către statele membre efectuate în temeiul prezentului regulament i se aplică Regulamentul (UE) 2016/679. În special, pentru a nu pune în pericol soluționarea unei cereri în temeiul prezentului regulament, de exemplu, pentru înapoierea copilului în conformitate cu Convenția de la Haga din 1980 privind răpirea copiilor sau pentru ca o instanță să analizeze necesitatea luării de măsuri pentru protecția persoanei sau a bunurilor copilului, notificarea persoanei vizate, după cum se impune la articolul 14 alineatele (1)-(4) din Regulamentul (UE) nr. 2016/679, de exemplu cu privire la datele solicitate pentru localizarea copilului, poate fi amânată până la soluționarea cererii pentru care se solicită datele respective. Această excepție respectă articolul 14 alineatul (5) și articolul 23 alineatul (1) literele (f), (g), (i) și (j) din Regulamentul (UE) nr. 2016/679.”
- (C2) „Aceasta nu exclude posibilitatea ca un intermediar, o instanță sau o autoritate competentă căruia/căreia i-au fost transmise informațiile menționate la alineatul (1) să ia măsuri de protecție a copilului sau să determine luarea unor astfel de măsuri în cazul în care copilul este supus unui risc de vătămare sau există indicii cu privire la un astfel de risc.”

- (1) Autoritatea centrală solicitată transmite orice solicitare, cerere sau informațiile cuprinse în acestea în materia autorității părintești sau în materia răpirii internaționale de copii, după caz, în temeiul prezentului regulament, instanței sau autorității competente din statul său membru ori unui alt intermediar, după caz, în conformitate cu dreptul și procedurile naționale.**
- (2) Orice intermediar, instanță sau autoritate competentă căruia/căreia i-au fost transmise, în temeiul prezentului regulament, informațiile prevăzute la alineatul (1) le poate utiliza numai în sensul prezentului regulament.**
- (3) Intermediarul, instanța sau autoritatea competentă care deține sau care este competent/ă să colecteze, în statul membru solicitat, informațiile necesare pentru a soluționa o cerere sau o solicitare în temeiul prezentului regulament furnizează respectivele informații autorității centrale solicitate, la cererea acesteia, în cazurile în care autoritatea centrală solicitată nu are acces direct la informațiile în cauză.**
- (4) În funcție de necesități, autoritatea centrală solicitată transmite informațiile astfel obținute autorității centrale solicitante, în conformitate cu dreptul și procedurile naționale.**

Articolul 67b

Notificarea persoanei vizate

În cazul în care există riscul ca notificarea să dăuneze soluționării eficace a cererii prevăzute în prezentul regulament pentru care au fost transmise informațiile, obligația de a notifica persoana vizată în temeiul articolului 14 alineatele (1)-(4) din Regulamentul (UE) 2016/679 poate fi amânată până la soluționarea cererii⁷⁶.

Articolul 67c

Nedivulgarea informațiilor⁷⁷

⁷⁶ A se vedea considerentul propus în nota de subsol 75.

⁷⁷ Urmează să se adauge următorul text după considerentul propus în nota de subsol 75:

„În cazurile în care divulgarea sau confirmarea informațiilor relevante ar putea pune în pericol interesul superior al copilului, de exemplu în cazurile de violență domestică în care o instanță a dispus ca noua adresă a copilului să nu îi fie divulgată solicitantului, prezentul regulament încearcă să obțină un echilibru delicat. Deși prezentul regulament prevede ca o autoritate centrală, o instanță sau o autoritate competentă să nu divulge sau să nu confirme solicitantului sau unei părți terțe eventualele informații colectate sau transmise în sensul prezentului regulament în cazul în care constată că făcând acest lucru ar putea pune în pericol sănătatea, siguranța sau libertatea copilului ori a unei alte persoane, regulamentul subliniază totuși faptul că acest lucru nu ar trebui să împiedice colectarea și transmiterea de informații de către și între autoritățile centrale, instanțe și autoritățile competente, în măsura în care este necesar pentru a îndeplini obligațiile care le revin în temeiul prezentului regulament. Acest lucru înseamnă că, dacă este posibil și adecvat, o solicitare ar putea fi prelucrată în temeiul prezentului regulament, fără ca solicitantului să îi fie furnizate toate informațiile necesare pentru prelucrarea solicitării. De exemplu, în cazul în care dreptul național prevede acest lucru, o autoritate centrală ar putea iniția proceduri în numele unui solicitant, fără transmiterea către solicitant a informațiilor privind locul în care se află copilul. Cu toate acestea, în cazurile în care simpla formulare a cererii ar putea deja pune în pericol sănătatea, siguranța sau libertatea copilului ori a unei alte persoane, nu ar trebui să existe o obligație în temeiul prezentului regulament de a formula o astfel de cerere.”

- (1) O autoritate centrală, o instanță sau o autoritate competentă nu divulgă și nici nu confirmă informațiile colectate sau transmise în sensul capitolelor III-VI în cazul în care stabilește că acest lucru ar putea pune în pericol sănătatea, siguranța sau libertatea copilului ori a unei alte persoane.
- (2) O astfel de stabilire realizată într-un singur stat membru se ia în considerare de autoritățile centrale, instanțele și autoritățile competente din celelalte state membre, în special în cazuri de violență domestică.
- (3) Niciun element din prezentul articol nu împiedică colectarea și transmiterea de informații de către și între autoritățile centrale, instanțele și autoritățile competente în măsura în care acest lucru este necesar pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute la capitolele III-VI.

Articolul 68

Legalizarea sau altă formalitate similară

Nu este necesară nicio legalizare sau altă formalitate similară în (...) **contextul prezentului regulament.**

Articolul 69

(...) **Limbi**

- (1) Fără a aduce atingere articolului 35/47j alineatul (2) litera (a), în cazul în care este necesară o traducere sau o transliterare în temeiul prezentului regulament, această traducere sau transliterare se efectuează în limba oficială a statului membru în cauză sau, atunci când statul membru respectiv are mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale procedurii judiciare corespunzătoare locului în care se invocă hotărârea pronunțată într-un alt stat membru sau în care se introduce o cerere, conform legii statului membru respectiv.

(2) Traducerile sau transliterările conținutului relevant al certificatelor menționate la articolele (...) **36a, 47I** și 56 pot fi efectuate în orice altă limbă oficială sau în orice alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii pe care statul membru în cauză a comunicat, în conformitate cu articolul 81, că le poate accepta.

(3) (...) Statele membre adresează notificări Comisiei privind limba sau limbile oficiale ale instituțiilor din Uniune, altele decât propria (propriile) limbă (limbi), în care se pot adresa comunicările autorităților centrale.

(4) Orice traducere necesară în scopul aplicării capitolelor **III și IV** din prezentul regulament se efectuează de către o persoană autorizată în acest scop în unul dintre statele membre.

CAPITOLUL VII

ACTE DELEGATE

Articolul 70

Modificarea anexelor

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 71 în ceea ce privește modificarea (...) **anexelor [relevante]⁷⁸, pentru a le actualiza sau pentru a aduce modificări tehnice respectivelor anexe.**

⁷⁸ Trimiterile la anexe vor fi introduse ulterior.

Articolul 71

Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 70 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la [data intrării în vigoare a prezentului regulament].
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 70 poate fi revocată în orice moment de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 70 intră în vigoare numai în cazul în care Consiliul nu a formulat obiecțiuni în termen de două luni de la data la care actul i-a fost notificat sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Consiliul a informat Comisia că nu va formula obiecțiuni. Perioada respectivă se prelungește cu două luni la inițiativa Consiliului.
- (7) Parlamentul European este informat cu privire la adoptarea de acte delegate de către Comisie, la orice obiecțiuni formulate la adresa acestor acte sau la revocarea delegării de competențe de către Consiliu.

CAPITOLUL VIII

RELAȚII CU ALTE INSTRUMENTE

Articolul 72

Relații cu alte instrumente⁷⁹

- (1) Sub rezerva **alineatului (2) din prezentul articol și a articolelor 73(...)-78**, prezentul regulament înlocuiește, pentru statele membre, convențiile existente la data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 care au fost încheiate între două sau mai multe state membre și care se referă la materiile reglementate de prezentul regulament.
- (2) **Finlandei și Suediei le-a fost acordată posibilitatea de a declara, în conformitate cu articolul 59 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 și sub rezerva condițiilor stabilite la literele (b) și (c) de la articolul respectiv, că în relațiile lor reciproce, în locul normelor din respectivul regulament, vor aplica, în tot sau în parte, Convenția din 6 februarie 1931 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia conținând dispoziții de drept internațional privat privind căsătoria, adopția și încredințarea copiilor, precum și protocolul final la această convenție. Declarațiile lor respective au fost publicate în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, sub forma unei anexe la Regulamentul (CE) nr. 2201/2003. Statele membre menționate pot renunța la acestea, în tot sau în parte, în orice moment.**
- (3) **În orice acord care urmează să se încheie între statele membre menționate la alineatul (2) privind materiile reglementate de prezentul regulament, normele de competență se aliniază la cele prevăzute de prezentul regulament.**

⁷⁹

Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Se reamintește că, în cazul acordurilor cu unul sau mai multe state terțe încheiate de un stat membru înainte de data aderării sale la Uniune, se aplică articolul 351 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.”

- (4) **Principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie între cetățenii Uniunii Europene se respectă.**
- (5) **Hotărârile pronunțate în unul dintre statele nordice care au făcut declarația menționată la alineatul (2) de o instanță competentă corespunzătoare uneia dintre cele prevăzute în capitolul II din prezentul regulament sunt recunoscute și executate în celelalte state membre în conformitate cu normele prevăzute în capitolul IV secțiunea 1 din prezentul regulament.**
- (6) **Statele membre comunică Comisiei:**
- (a) **o copie a acordurilor și a actelor cu putere de lege uniforme care le pun în aplicare menționate la alineatul (3);**
 - (b) **orice denunțare a acordurilor și a actelor cu putere de lege uniforme menționate la alineatele (2) sau (3) sau orice modificare a acestora.**

Astfel de informații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 73

Relația cu anumite convenții multilaterale

În relațiile dintre statele membre, prezentul regulament prevalează asupra următoarelor convenții în măsura în care acestea privesc materiile reglementate de prezentul regulament:

- (a) Convenția de la Haga din 5 octombrie 1961 privind competența autorităților și legea aplicabilă în privința protecției minorilor;
- (b) Convenția de la Luxemburg din 8 septembrie 1967 privind recunoașterea hotărârilor privind valabilitatea căsătoriilor;
- (c) Convenția de la Haga din 1 iunie 1970 privind recunoașterea divorțurilor și separărilor de drept;
- (d) Convenția europeană din 20 mai 1980 asupra recunoașterii și executării hotărârilor în materie de încredințare a copiilor și de restabilire a încredințării copiilor.

Articolul 74

Relația cu Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980
asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii

În cazul în care un copil a fost deplasat ilicit sau este reținut ilicit într-un alt stat membru decât statul membru în care își avea reședința obișnuită imediat înaintea deplasării sau reținerii sale ilicite, **continuă să se aplice** dispozițiile Convenției de la Haga din 1980 (...), **astfel cum sunt completate de dispozițiile capitolelor III și VI din prezentul regulament. În cazul în care o hotărâre care dispune înapoierea unui copil în temeiul Convenției de la Haga din 1980, pronunțată într-un stat membru, trebuie să fie recunoscută și executată într-un alt stat membru în urma unei noi deplasări sau rețineri ilicite a copilului, se aplică capitolul IV.**

Articolul 75

Raportul cu Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996 asupra competenței, legii aplicabile, recunoașterii, executării și cooperării privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor

- (1) În relațiile cu Convenția de la Haga din 1996, prezentul regulament se aplică:
- (a) sub rezerva alineatului (2), atunci când copilul își are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat membru;
 - (b) în ceea ce privește recunoașterea și executarea unei hotărâri pronunțate de (...) **o instanță** dintr-un stat membru pe teritoriul unui alt stat membru, chiar dacă respectivul copil își are reședința obișnuită pe teritoriul unui stat care este parte contractantă la convenția menționată anterior și în care prezentul regulament nu se aplică.

(2) În pofida alineatului (1),

- (a) în cazul în care părțile au convenit asupra competenței (...) **unei instanțe** dintr-un stat care este parte la Convenția de la Haga din 1996 și în care prezentul regulament nu se aplică, se aplică articolul 10 din convenția menționată;
- (b) în ceea ce privește transferul competenței între (...) **o instanță** dintr-un stat membru și o instanță dintr-un stat care este parte la Convenția de la Haga din 1996 și în care prezentul regulament nu se aplică, se aplică articolele 8 și 9 din convenția menționată;
- (c) în cazul în care, în fața (...) **unei instanțe** dintr-un stat care este parte la Convenția de la Haga din 1996 și în care prezentul regulament nu se aplică, este în derulare o procedură în materia autorității părintești în momentul în care în fața (...) **unei instanțe** dintr-un stat membru se inițiază o procedură referitoare la același copil și având același obiect și aceeași cauză, se aplică articolul 13 din convenția menționată⁸⁰.

[...]

Articolul 76

Întinderea efectelor (...)

- (1) Acordurile și convențiile menționate la articolele 72-75 continuă să își producă efectele în materiile nereglementate de prezentul regulament.
- (2) Convențiile menționate la articolele 73(...)-75, în special Convenția de la Haga din 1980 și Convenția de la Haga din 1996, continuă să (...) **își producă efectele** între statele membre care sunt părți la acestea, în conformitate cu articolele 73(...)-75.

⁸⁰ Urmează să se adauge un considerent cu următorul conținut:

„Legea aplicabilă în materia autorității părintești ar trebui stabilită în conformitate cu dispozițiile capitolului III din Convenția de la Haga din 1996. La aplicarea respectivei convenții în cadrul unei proceduri desfășurate în fața unei instanțe dintr-un stat membru în care prezentul regulament se aplică, trimiterea de la articolul 15 alineatul (1) din convenția respectivă la «dispoziții[le] capitolului II» al convenției respective ar trebui înțeleasă ca referindu-se la «dispozițiile prezentului regulament».”

Articolul 77

Tratatele încheiate cu Sfântul Scaun

- (1) Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere Tratatului internațional (concordat) încheiat între Sfântul Scaun și Portugalia, semnat la Vatican (...) la **18 mai (...) 2004**.
- (2) Orice hotărâre privind nevalabilitatea unei căsătorii pronunțate în temeiul tratatului menționat la alineatul (1) se recunoaște în statele membre în condițiile prevăzute în capitolul IV secțiunea 1 **subsecțiunea 1**.
- (3) Dispozițiile alineatelor (1) și (2) se aplică, de asemenea, următoarelor tratate internaționale (...) încheiate cu Sfântul Scaun:
 - (a) „Concordato lateranense” din 11 februarie 1929 dintre Italia și Sfântul Scaun, modificat prin acordul și protocolul adițional semnat la Roma la 18 februarie 1984;
 - (b) Acordul din 3 ianuarie 1979 dintre Sfântul Scaun și Spania privind problemele juridice;
 - (c) Acordul dintre Sfântul Scaun și Malta privind recunoașterea de efecte civile căsătoriilor canonice și hotărârilor autorităților și instanțelor ecleziastice cu privire la aceste căsătorii din 3 februarie 1993, inclusiv protocolul de aplicare din aceeași dată, cu cel de al (...) **treilea** protocol adițional din (...) **27 ianuarie (...) 2014**.
- (4) În Italia, Malta sau Spania, recunoașterea hotărârilor prevăzute la alineatul (2) se poate supune acelorași proceduri și acelorași verificări ca cele aplicabile hotărârilor instanțelor ecleziastice pronunțate în conformitate cu tratatele internaționale încheiate cu Sfântul Scaun și menționate la alineatul (3).

- (5) Statele membre comunică Comisiei:
- (a) o copie a tratatelor menționate la alineatele (1) și (3);
 - (b) orice denunțare sau modificare a acestor tratate.

CAPITOLUL IX

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 78

Dispoziții tranzitorii

- (1) Prezentul regulament se aplică numai procedurilor judiciare inițiate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod formal și acordurilor (...) **înregistrate** la sau după [*data aplicării prezentului regulament*].
- (2) Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 continuă să se aplice hotărârilor pronunțate în procedurile judiciare inițiate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod formal și acordurilor (...) **care au devenit executorii în statul membru în care au fost** încheiate înainte de [*data aplicării prezentului regulament*] **și** care intră în domeniul de aplicare al regulamentului menționat.

Articolul 79

Monitorizare și evaluare

- (1) Până la [*10 ani după data aplicării*], Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind evaluarea *ex post* a prezentului regulament, bazat pe informațiile furnizate de statele membre. Raportul este însoțit, după caz, de o propunere legislativă.

(2) **Începând cu [3 ani după data aplicării]**, statele membre colectează și pun la dispoziția Comisiei, la cerere (...) și **dacă sunt disponibile**, informații **relevante pentru evaluarea funcționării și a aplicării prezentului regulament** referitoare la:

- (a) numărul hotărârilor pronunțate în materie matrimonială sau în materia autorității părintești în care competența s-a bazat pe temeiurile prevăzute în prezentul regulament;
- (b) în ceea ce privește cererile de executare introduse în temeiul articolului 32, numărul de cazuri în care executarea nu a avut loc în termen de șase săptămâni de la inițierea procedurii;
- (c) numărul cererilor de refuz al recunoașterii unei hotărâri introduse în temeiul articolului 39 și (...) numărul cazurilor în care s-a dispus refuzul recunoașterii;
- (d) numărul cererilor de refuz al executării unei hotărâri introduse în temeiul articolului 41/**47p** și (...) numărul cazurilor în care s-a dispus refuzul executării;
- (e) numărul căilor de atac formulate în temeiul articolului 44/**47r** și, respectiv, al articolului 45/**47r**.

Articolul 80

State membre cu două sau mai multe sisteme de drept

În ceea ce privește un stat membru în care două sau mai multe sisteme de drept sau ansambluri de norme privind materiile reglementate de prezentul regulament se aplică în unități teritoriale diferite:

- (a) orice trimitere la reședința obișnuită în acest stat membru se referă la reședința obișnuită într-o unitate teritorială;
- (b) orice trimitere la cetățenie (...) se referă la unitatea teritorială desemnată de dreptul statului membru respectiv;
- (c) orice trimitere la autoritatea unui stat membru se referă la autoritatea unității teritoriale respective din cadrul acestui stat membru;
- (d) orice trimitere la normele statului membru solicitat se referă la normele unității teritoriale în care este invocată competența, recunoașterea sau executarea.

Articolul 81

Informații care trebuie comunicate Comisiei

- (1) Statele membre comunică Comisiei următoarele informații:
- (a) **orice autorități menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (b1) și (b2) și la articolul 58 alineatul (2);**
 - (b) **instanțele și autoritățile competente să elibereze certificate, după cum se menționează la articolul 36a alineatul (1) și la articolul 56, și instanțele competente pentru rectificarea certificatelor, după cum se menționează la articolul 36b alineatul (1), articolul 47m alineatul (1), articolul 47m1 și articolul 56 alineatul (3) coroborat cu articolul 36b alineatul (1);**
 - (c) **instanțele menționate la articolul 27 alineatul (3), articolul 32/47f, articolul 39 alineatul (1), articolul 41/47p alineatul (1), articolul 44/47r alineatul (2) și articolul 45/47r;**
 - (d) **autoritățile competente în ceea ce privește executarea menționate la articolul 32/47f;**
 - (e) **căile de atac menționate la articolele 44/47r și 45/47r;**
 - (f) denumirile, adresele și mijloacele de comunicare ale autorităților centrale desemnate în conformitate cu articolul 60;
 - (f1) **categoriile de rude apropiate menționate la articolul 65 alineatul (1a), după caz;**
 - (g) limbile acceptate pentru comunicările adresate autorităților centrale în conformitate cu articolul (...) **69** alineatul (2);
 - (h) limbile acceptate pentru traducerile efectuate în temeiul (...) **articolului 64 alineatul (3), al articolului 64a alineatul (2), al articolului 65 alineatul (2) și al articolului 69 alineatul (2).**

[...]

[...]

- (2) Statele membre comunică Comisiei informațiile menționate la alineatul (1) până la [(...)**21 de luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament** (...)].
- (3) Statele membre comunică Comisiei orice modificare (...) a informațiilor **menționate la alineatul (1).**
- (4) Comisia pune informațiile **menționate la alineatul (1)** la dispoziția publicului prin mijloacele corespunzătoare, inclusiv prin portalul european e-justiție.

Articolul 82

Abrogare

- (1) Sub rezerva articolului 78 alineatul (2) **din prezentul regulament**, Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 se abrogă de la *[data aplicării a prezentului regulament]*.
- (2) Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa [V].

Articolul 83

Intrare în vigoare

- (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (2) (...) **Prezentul** regulament se aplică de la (...) ***[prima zi a lunii care urmează datei la care se scurg trei ani de la data publicării prezentului regulament]***, cu excepția articolelor 70, 71 și 81, care se aplică de la *[data intrării în vigoare a prezentului regulament]*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Consiliu

Președintele
